

A close-up photograph of a hand holding a red Christmas card. The card features a decorative snowflake made of colorful beads (red, green, yellow, and blue) on a dark red background. The hand is wearing a gold ring. The background is softly blurred with warm, bokeh light effects, suggesting an indoor holiday setting.

Vánoce na přání

Štědrovečerní pohádka s opravdu pohádkovou hereckou sestavou. Karel Janák se režie ujímá již po sedmé.

Sága Marie Terezie vrcholí! Její příběh plný politických zvrátů i životní lásky se uzavře na Nový rok.

Jiřina Bohdalová oslaví na Silvestra své jubileum i na televizních obrazovkách. A to se spoustou známých tváří.

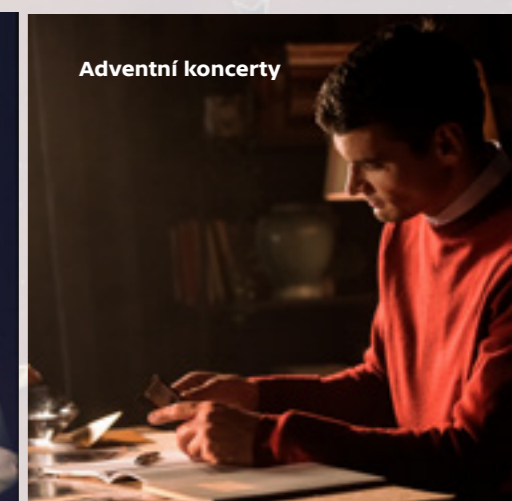
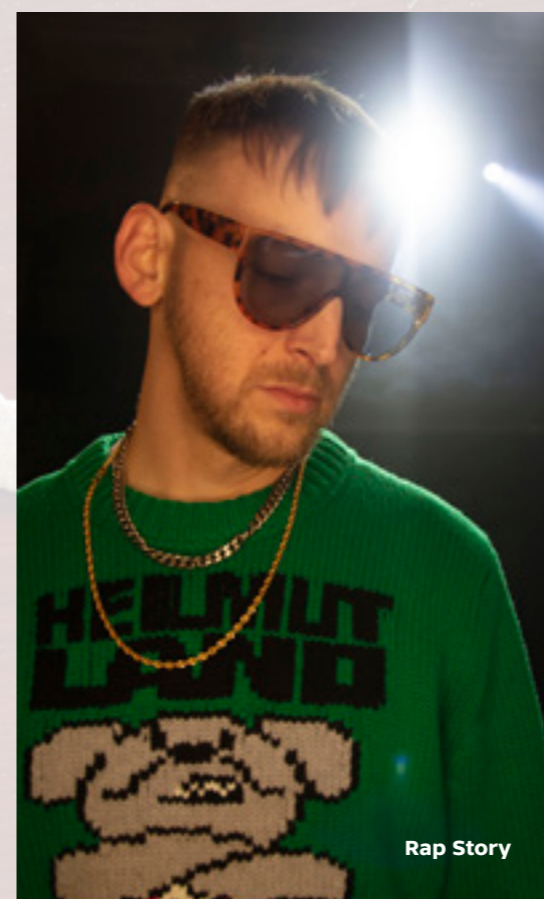
Kdo se stane králem nebo královnou tanečního parketu? Finále StarDance proběhne 18. prosince.

Deset let od úmrtí prezidenta Václava Havla připomene snímek Slavka Horáka.

Překonají letošní Adventní koncerty loňský rekord 18 milionů? Čtyři noví patroni Linda Bartošová, Daniel Stach, Pavel Karas a Barbora Černošková podpoří čtyři vybrané organizace.

Políčka oblíbeného Adventního kalendáře mohou děti otvírat na webu Děčka od 1. prosince.

ČT spouští novou generaci iVysílání a představuje nové seriály určené pro web.

Jak si nevzít princeznu

Umíte si představit, že vám sudičky předpoví svatbu s někým, koho nemůžete vystát? Přesně to se stalo princovi Leopoldovi a princezně Josefíně. Jediné, co ty dva totiž spojuje, je přání zbavit se téhle sudby. A tak se pomocí ukradených kouzelných hodinek společně vrátí do doby, kdy se princ narodil, aby zabránili sudičkám pronést věštbu. Jenže netuší, co tím všechno způsobí!

„Často slyším říkat, že v pohádkách už všechno bylo a že se nic nového vymyslet nedá. Není to pravda, jen to dá čím dál víc práce. Když se to ale podaří, jako v tomto případě, je to velká radost. Letošní vánoční pohádka má originální zápletku a přitom je to pohádka se vším všudy – je v ní humor, napětí i láska. A samozřejmě všechno dobře dopadne, jak to má být. Aspoň v pohádce!“ říká kreativní producentka **Barbara Johnsonová**.

scénář: Petr Hudský

režie: Karel Janák

kamera: Karel Šácha

výkonná producentka ČT: Veronika Trčková

koproducenti: KiKA – Der Kinderkanal von ARD und ZDF, RTVS – Rozhlas a televízia Slovenska, Universal Production Partners, FilmWorx Studios

kreativní producentka ČT: Barbara Johnsonová

hrají: Marek Adamczyk, Anna Fialová, Iva Janžurová, Daniela Kolářová, Naďa Konvalinková, Sonsee Neuová, Ady Hajdu, Patrik Děrgel a další

Anna Fialová: Pohádky k Vánocům patří. Libuše Šafránková je v Popelce kouzelná

Jaká je princezna Josefína?

Není úplně klasickou princeznou, má v sobě trochu rebelství. Je to trdlo. Na rozdíl od prince, který je sečtělý a všechno si promýšlí, jde ona do všeho po hlavě. S princem se zároveň nechťejí vzít, jelikož jim to předpověděly sudičky, takže se vlastně celou pohádku snaží svatbě zabránit. Samozřejmě to ale představuje takové to, co se škádlivá, to se rádo mívá.

Není to Vaše první účinkování v pohádce, jaký k nim máte vztah?

Miluju je! Vrostla jsem na starých pohádkách od Disneyho a celkově mám animované pohádky moc ráda. Kráska a zvíře, Pocahontas, Vzhůru do oblak, Jak vycvičit draka... Z českých pohádek mám strašně ráda Jak se budí princezny, Tři oříšky pro Popelku, Honza málem králem, S čerty nejsou žerty a mnoho dalších.

Je Vám nějaká postava princezny bližší?

Není to tedy vyloženě princezna, ale Libuše Šafránková je jako Popelka

opravdu kouzelná. Mám ji doma ještě na malé kazetě, kde jsou „Oříšky“ zaznamenané jen zvukově a obsahuje to neuvěřitelnou něhu! Zároveň však nechci diskriminovat jiné pohádky, určitě máme těch úžasných princezen víc, ale ona se mi vryla do paměti prostě nejvíc.

V pohádce hrají zásadní roli kouzelné hodinky. Kdybyste se mohla vrátit kamkoliv v čase, kam by to bylo a proč?

Často vzpomínám na svoje dětství u babičky a dědy na chalupě nebo na to, nebo když jsem s mamkou cestovala do Švýcarska, kam pracovně jezdila. Takže bych se možná vracela do takových hezkých vzpomínek, které člověk už zapomíná a rád by si je připomenul.

Jak obvykle trávíte Vánoce?

Vždycky s rodinou, už několik let si dáváme procházku se stejnou trasou. Nedržíme tedy žádné půsty, zobeme už od dopoledne. Pak se jdeme na několik hodin právě projít – na

procházce se obvykle setkáváme s různými přáteli a známými. Když dorazíme domů, tak si většinou dáváme masový vývar, po něm tradičního kapra, ale i kousek lososa a řízek, k tomu bramborový salát.

Vzpomenete si, jaký dárek Vám udělal vůbec největší radost?

Jednou jsem dostala takového koně s kočárem, vzpomínám si, že z toho jsem byla úplně nadšená. Ale to byla ta dětská radost z Vánoc. Teď je člověk rád, že je zdravý a s rodinou. Uděláme si radost spíš něčím malým, na dárky se teď nezaměřujeme.

Patří u Vás ke Štědrému večeru i ta zmíněná televizní pohádka?

Nevím, jestli přímo ke Štědrému večeru, to většinou spíše sedíme všichni spolu. Tu štědrovečerní si tak většinou pouštíme až o den později, ale jinak u nás doma pohádky k Vánocům určitě patří. Od té doby, co začnou pohádkové mánie, tak to u nás hraje vždycky minimálně jako kulisa.

Marek Adamczyk: Mít kouzelné hodinky, vyrazil bych do první republiky

Jaký je princ, kterého hrajete?

Princ Leopold je hloubavý a rozvážný. Hodně času tráví studiem. Obecně představuje velký kontrast k princezně, která má v sobě naopak velkou živelnost a jedná rychleji, než přemýšlí. Z toho vzniká jisté napětí, které mezi nimi panuje.

Je Vám postava Leopolda v něčem blízká?

Úplně rozumím té jeho hloubavosti – člověk chce věci pochopit a rád je studuje. V tom se setkáváme. Jinak mi přijde, že nejlépe funguje vedle Josefíny, nejzábavnější jsou právě v tom střetu. Kdyby měl být za sebe, tak by stále jen někam chodil a něco si četl, což by na pohádku asi úplně nevydalo. Zatímco když se octne ve střetu s někým, kdo ho vytrhne z jeho světa, tak se projeví, že je to chytrý a zábavný kluk.

Několik scén jste strávil v sedle. Jak jste na tom s jízdou na koni?

Už jsem se jí věnoval dříve, ale velice málo. Naštěstí jsem si to nyní mohl osvěžit, jelikož nás čekaly i náročnější scény.

Ve všech scénách na koni jste Vy, nebo někdy museli zastoupit i dubléři?

V některých scénách, kde bylo potřeba, aby jezdci byli opravdu zkušení, za nás dubléři zaskakovali. Většinu jsme si ale odjezdili sami. Naštěstí jsme měli dost času se před natáčením připravit, takže jsme si to mohli dovolit. Ty záběry, jak cváláme v lesích, jsou moje nejoblíbenější.

S Karlem Janákem točíte už druhou pohádku – jak probíhalo Vaše obsazení do role?

Na první pohádku Nejlepší přítel, kterou jsme spolu točili, mám velice hezkou vzpomínku a myslím, že i výsledek stojí za to. Když mě pozvali na casting s tím, že se Karel poohlídí po princovi pro svou novou pohádku, s chutí jsem to přijal a doufal, že to klapne.

Televizním divákům jsme hodně známý právě od pohádky Nejlepší přítel. Byla pro Vás v něčem přelomová?

S odstupem musím říct, že ano. Zároveň s ní jsme točili také Dabing street, takže to bylo opravdu skvělé období, které mi zároveň dodalo chuť do další práce.

Jaké pocity máte při sledování sebe samotného v televizi?

Samozřejmě s tím bojuji a člověk občas musí zatnout zuby, když se na sebe dívá, jelikož se mu připomínají věci, které mohl udělat lépe. Na druhou stranu vidí i momenty, které se naopak povedly. Sledování sebe samotného tak vždycky představuje takovou nestálou křivku.

V čem je pro Vás hraní v pohádce zajímavé?

U nás se moc netočí fantastní příběhy se superhrdiny, efekty a všemi těmito věcmi. My máme pohádky! Mám pocit, že je to něco jako hrát v Batmanovi – člověk si může vyzkoušet působit ve světě, který je úplně vymyšlený, ohýbají se v něm veškerá pravidla a fantazie se pustí na špacír. Člověk tak může i hrát trochu jinak než ve chvíli, kdy ztvárňuje roli v rodinném dramatu.

V nové pohádce hrají velkou roli kouzelné hodinky. Kdybyste se mohl přesunout kamkoliv v čase, kam by to bylo?

To je hrozně těžké! Kdyby to mělo být jenom jednou a mohl bych třeba v minulosti něco změnit, tak by to bylo velice náročné. Musel bych to, stejně jako Leopold, promyslet! Kdyby to mohlo být párty cestování, tak bych se chtěl podívat na více míst, ale jako první bych asi vyrazil do začátků první republiky. To by mě hodně zajímalo, jelikož jde o dobu přežívající v ideálech, které mohou být velice zkršené.

Sonsee Neuová: Tři oříšky pro Popelku nesmějí o Vánocích chybět ani v Německu

Znáte nějaké české filmové pohádky?

Omlouvám se, ale jedinou, kterou znám, jsou Tři oříšky pro Popelku. Zato velice dobře. Asi nemusím říkat, že jde v Německu o nejoblíbenější českou pohádku. Dívala jsem se na ni často jako malá a teď se na ni dívám se svými dětmi každý rok.

Co se Vám líbilo na scénáři pohádky Jak si nevzít princeznu? Můžete popsat postavu královny?

Myslím, že pohádka jedinečně spojuje vážnost s vtipem. Obzvlášť ta humorná část pohádky se mi líbila. A scénář je plný vtipných situací, miluju, jak si klade za cíl bavit lidi tím nejmilejším způsobem. Královna je jinak šťastná žena. Provdala se z lísky a je vděčná, že se jim v manželství daří udržovat zamilovanost. Králi je rovnocenným partnerem a jejich synovi přeje podobný vztah.

Jak byste popsala spolupráci s režisérem Karlem Janákem a štábem z Česka a Slovenska?

S Karlem Janákem a dalšími kolegy jsem pracovala ráda. Protože nemluvíme stejným jazykem, naše komunikace byla povýšena na další úroveň. Nejlépe by to popsalo spojení „čtení mezi řádky“. Pořád jsem ohromena, kolik toho celý tým za každý den stihl. Protože tohle rozhodně nebyl snadný film k dokončení.

Pohádky jsou nedílnou součástí českých Vánoc, každá domácnost se na ně přes svátky dívá. Čemu dáváte přednost v Německu? A jaké další zvyky dodržujete?

Jak už jsem zmiňovala, Tři oříšky pro Popelku jsou rozhodně nedílnou součástí našich Vánoc. Pohádka vyvolává hřejivé a šťastné chvíle. Jak už jsou děti starší, některé zvyky a vlastně i pokrmy obměňujeme,

nicméně česká klasika zůstává. Ta nesmí chybět! Jsem ale ráda, že teď můžu říct, že se celá rodina včetně přítele těší na sledování Jak si nevzít princeznu. Možná tak naše rodinné tradice obohatíme letos na Vánoce o jednu novou.

Absolvovala hereckou školu v New Yorku a diváci ji mohou znát z romantických seriálů a filmů. V televizi debutovala rolí v německé verzi Titanicu. Ani pohádkový žánr však pro ni nepředstavuje nic nového, zahrála si třeba ve snímku Tři královské děti. V pohádce Karla Janáka Jak si nevzít princeznu se zhostila role královny.

Tři kouzelné sudičky přejí pohádkám!

Jaký máte vztah k pohádkám?

Iva Janžurová: Myslím, že pár hezkých pohádek už jsem udělala – například O princezně, která ráčkovala nebo O Terezce a paní Madam nebo filmovou pohádku Čert ví proč. I řada her, na kterých jsem spolupracovala, má pohádkovou atmosféru. Například to někteří recenzenti tvrdí i o Audienci u královny. Pohádky jsou krásné mimo jiné kvůli tomu, že mají šťastné konce, tedy až na některé Andersenovy pohádky. Zrovna nyní jsem načítala Sněhovou královnu, a ještě z dětství si pamatuji, že když jsem tehdy ještě v rádiu poslouchala volání Gerdy na Kaie, běhal mi z toho mráz po zádech a trochu jsem trpěla. Andersen je opravdu drsný, jinak je však většina pohádek příjemných v tom, že dopadnou dobře.

Daniela Kolářová: Já na pohádkách vyrostla! Byly nám čteny a později jsem si je i sama četla. Nejdůležitější dárek k Vánocům představovala právě kniha. Právě zmiňovaná Sněhová královna je jednou z mých nejoblíbenějších pohádek. Tu jsem neuvěřitelně prožívala. A musím zmínit, že i pohádky bratří Grimmů mají často až hororový nádech. Samozřejmě jsem také pohádky vždy poslouchala, takže k nim mám velice vřelý vztah a považuji za velice důležité, že jsou v nich obsažené kategorie dobra a zla. Fakt, že zlo existuje a musíme se s ním nějak vypořádat. Samozřejmě k tomu patří i dobrý konec. Když se však podíváme třeba na Kytici, tak to už jsou vyložené

horory. To už ale nemůžeme považovat za pohádky pro děti... Sama jsem přitom v pohádce ještě nehrála, takže to pro mě představuje takový debut.

Paní Konvalinkovou mají lidé spojenou s pohádkou Honza málem králem a dětskou tvorbou obecně...

Nada Konvalinková: Je pravda, že jsem se v televizních pohádkách objevovala často. Já jsem milovala Kláru Jernekovou, například v Princezně Pampeliška. Pak nemůžu nezmínit Princeznu se zlatou hvězdou, na kterou se s chutí kouknu po letech znovu, když jde o Vánocích v televizi. Natočila jsem i konečně pohádku, kde jsem ztvárnila zápornou roli, a to Lásku rohatou, ráda jsem také měla pohádku Taneček přes dvě pekla, kde jsem ztvárnila čertici.

Všechny ztvárňujete sudičky – jaké ve vašem podání budou?

Daniela Kolářová: Já jsem třeba racionální a dokážu říkat i nepřijemné věci, neexistují jenom dobré věštby.

Iva Janžurová: Je to taková přísná úča!

Daniela Kolářová: Ano, taková přísná učitelka, která má zásadu, že bude mluvit pravdu.

Nada Konvalinková: Já hraju hodnou – jsem takový protipól Dany a říkám jenom hezké věci.

Iva Janžurová: Já jsem taková popletená, obě dvě mě musí

trochu usměřňovat a hlídat, abych nedělala ostudu.

Čím Vás nabídka účinkovat v této pohádce zaujala?

Iva Janžurová: Když mi volali s nabídkou na hraní v pohádce, kterou bude režisovat Karel Janák, tak jsem řekla, že scénář nemusím ani číst, a přijala jsem to.

Daniela Kolářová: Mně se líbilo, že mi přišli protivnou sudičkou, a scénář ve mně evokoval dojem, že by se to mohlo vrátit ke klasickým pohádkám.

Nada Konvalinková: My už jsme s panem Janákem točili Perníkovou chaloupku, kde jsem ztvárnila čarodějnici, a byla to moc hezká práce. Takže jsem se na možnost další spolupráce velice těšila, navíc se mi moc líbil scénář.

V pohádce s sebou nosíte čarovné hodinky. Kdybyste se mohly vydat kamkoliv v čase, kam by to bylo?

Iva Janžurová: Já mám naplánováno, že až mi bude sto deset, tak se vrátím do svých osmdesáti, tedy do současnosti!

Daniela Kolářová: Já bych se vrátila do svých deseti nebo dvanácti let, tedy do doby, kdy jsem v Karlových Varech mohla bruslit.

Nada Konvalinková: Já bych se vrátila do časů, kdy jsem se mohla babičky na všechno zeptat!

Režisér Karel Janák: Naše sudičky musely hrát fenomenální herečky

O čem je Vaše nová vánoční pohádka?

V království chodí sudičky a každému dítěti něco věští. Našemu hlavnímu hrdinovi, princovi Leopoldovi, dají do vínku, že si vezme princeznu ze sousedního království. Nad tím rodiče jen zaplesají, že budou utužovat vztahy. Začnou se tedy navštěvovat a připravovat své děti na to, že se jednou budou brát. Jenže když jsou děti k něčemu nucené, tak se vzpírají, takže se vzájemně od malička nesnáší. Posléze nadejde den, kdy se tedy mají brát, a nedokáží se s tím smířit. Zjistí však, že sudičky mají čarovné hodinky, se kterými se mohou vrátit do dřívějších či budoucích časů, tak si je bez dovolení vypůjčí. Vypraví se s nimi do doby, kdy byla sudba pronesena, aby se pokusily zabránit jí a nemusely se brát. Samozřejmě tam způsobí další věci, a když se vrátí, nestačí se divit a posléze musí napravovat ještě něco mnohem horšího.

Vánoce jsou s Vaším jménem navždy spojené. Pamatujete si kolik už jste celkem natočil pohádek?

Ne. Počkejte, počítám! Toto je již sedmá!

Dá se tedy říci, že k nim máte blízký vztah?

Jsem poměrně hravý člověk a pohádky, na rozdíl od dramatu ze současnosti, pro hravost nabízí dost prostoru. Skvělé jsou samozřejmě i možnosti ve výpravě a kostýmech. Pohádky jsou navíc v Česku velmi oblíbené a udělat pohádku, kterou lidé v konkurenci Tří oříšků pro Popelku a Šíleně smutné princezny nezavrhnou, je docela těžký úkol.

Již podruhé spolupracujete se studiem UPP – jaké triky připravilo?

Pomohlo nám s přechody v čase. Rozhodně jsme nechtěli, aby to vypadalo jako sci-fi. Žádné světelné kotouče nebo „vcucávání“. Chtěli jsme udělat v hodně pohádkovém duchu. Mimo to nám samozřejmě vytvořilo i ostatní věci, například kouř z hradu, který jsme pochopitelně nemohli dovolit zapálit, a další klasické triky. Ale to cestování v čase je majstrštyk!

Obklopujete se lidmi, se kterými už jste v minulosti spolupracoval – jde o náhodu, nebo se k lidem rád vracíte?

S herci je to dobré v tom, že je znám a vím, co od nich čekat. Baví mě je pak dostávat do jiné, třeba nečekané polohy. Tím, že už s nimi mám svou zkušenost, tak víc vím, co na ně platí. Co se týče scenáristů, tak jich není tolik a Petr Hudský je pro mě extrémně talentovaným člověkem s podobným smyslem pro humor. Takových lidí aby člověk pohledal!

Role sudiček jsou skutečně hvězdně obsazené – šlo o Vaši první volbu?

Sudičky u nás hrají velice důležitou roli. Není to tak, že by se objevily na začátku a pak už do děje nezasáhly. Naše sudičky prochází příběhem od začátku do konce a potřebovali jsme tak opravdu kouzelné bytosti. Navíc jsou napsané tak, že nejde pouze o dokonalé pohádkové postavy, ale mají i věci, které si řeší mezi sebou, tudíž to musely být fenomenální herečky, aby vynikly nad všemi ostatními. Takže ano, šlo o naši první volbu – chtěli jsme takto hvězdnou sestavu: jednu hodnou, jednu přísnou a jednu trochu popletenou.

Tři oříšky pro Popelku

Popelka je hodné děvče a především sirotek nechaný napospas druhé ženě svého milovaného otce a její dceři. Její macecha a nevlastní sestra Dora nemají Popelku rády. Zatímco ony plánují jít na královský ples a vnutit mladému princovi Dořinu ruku, Popelka se musí starat o statek stejně jako ostatní služebnictvo. Popelčina macecha si při jedné návštěvě královského páru vymůže na královně pozvání na ples, kde si má princ vybrat nevěstu. Čeledín Vínček proto musí jet do města nakoupit látky a šperky. Skromná Popelka poprosí jen o to, co mu cvrkně do nosu. Vínček jí přiveze tři kouzelné oříšky, které ukrývají vždy to, co dívka právě potřebuje. Jednou je to lovecká kamizolka, ve které zvítězí nad princem při střelbě z kuše, podruhé zase nádherné šaty na ples, kde si má princ na žádost rodičů vybrat nevěstu. A nakonec i svatební šaty...

scénář: František Pavlíček, Václav Vorlíček
režie: Václav Vorlíček
kamera: Josef Illík
hudba: Karel Svoboda
hrají: Libuše Šafránková, Pavel Trávníček, Helena Růžičková, Vítězslav Jandák, Vladimír Menšík a další

Pavel Trávníček: Princ v Popelce byla moje první filmová role

Po jak dlouhé době od natočení Popelky jste si uvědomil, že se z této pohádky stala legenda a kolorit českých domácností?

Při samotném natáčení se rozhodně nejevilo, že by mohlo jít o něco výjimečného. Naopak! Nedařilo se nám – příroda se stavěla proti nám, nebyl sníh. To se dá vždy těžko odhadnout... Adekvátní přirovnání je asi k divadelní premiéře – člověk zkouší, snaží se a ono to nemá úspěch... Člověk se pak jen ptá: „čím to je?“, celý tento proces představuje absolutně nevypočitatelnou záležitost. V té době také nebyly takové mediální možnosti, takže trvalo třeba dva roky, než se to stalo známým. A pak z toho byl najednou hit.

Myslíte si, že písnička „Kdepak ty ptáčku, hnízdo máš?“ tomu hodně pomohla?

U českých diváků to rozhodně pomohlo – Gott je přeci jen Gott. V německé verzi tam zpěv Karla Gotta chybí. Zní tam jen hudba bez hlasu – to je velká škoda. Té

české to nicméně podle mě pomohlo hodně, ať už kvůli tomu, že Karel Gott představuje legendu legend, nebo i kvůli tomu, že text Jiřího Štáidla je krásný.

U herců se stává, že roli, která je proslavila, nemají příliš v lásce – jak to je u Vás? Nastalo to také a už jste Popelce případně odpustil?

Pro mě to byla vůbec první filmová role. Jednou jsem zkoušel s Vladimírem Rážem a ten mi říkal: „Hochu, jakmile jednou natočíš prince a podaří se to, tak už můžeš natočit, co chceš a všichni tě budou vidět jako prince.“ A měl pravdu.

V pohádce tvoříte s Libuší Šafránkovou krásný pár. Znali jste se před natáčením?

Znali jsme se od vidění. Jelikož chodila na konzervatoř v Brně a já na Janáčkovu akademii, takže jsme o sobě věděli. Nicméně setkali jsme se až na Popelce, podruhé pak při Třetím princovi, kterého natočil Antonín Moskalík.

O kouzelné rybí kostičce

V pořadí sedmá pohádka ve znakovém jazyce, kterou chce Česká televize opět potěšit ve vánočním čase neslyšící děti, jejich rodiče, ale i slyšící diváky, je seznámí s rodinou Hladových. Už jejich jméno významově předznamenává chamtivou povahu a snahu každého ošidit. V hostinci, ve kterém hospodaří, nabízejí hostům jídlo nedobré, ba i zkažené. Zato dcera chudého rybáře Markétka, která ráda a chutně vaří, je ochotná rozdělit se s kýmkoli o poslední rybičku. Toto vše pozná i kouzelný dědeček, který v přestrojení za pocestného zavítá do zdejší vesnice. Markétku za její dobrotu podaruje kouzelnou rybí kostičkou, která jí může splnit každé přání. Vlastně každé ne! Jedna podmínka tu je a není radno ji porušit. Když se tajně zmocní kostičky Hladovi, začnou se dít divné věci. Jejich zlá povaha se jim však vymstí...

I tentokrát bude pohádka nejen hraná neslyšícími ve znakovém jazyce, ale nebudou chybět ani skryté titulky. O dabing se postarají čeští přední herci Zlata Adamovská, Václav Kopta a další.

scénář: Alexandra Vebrová
režie: Alena Derzsiová
dramaturgie: Michaela Fialová
odborná spolupráce: Sandra Fialová
kamera: Josef Nekvasil
výkonný producent: Petr Morávek
manažer vývoje: Radomír Šofr
hraji: Zlataše Kurcová, Miroslav Berki, Matěj Čipera, Milan Fříz, Markéta Maradová, Antonín Zralý, Dagmar Máliková a František Půlpán

Scenáristka Alexandra Vebrová: ČT jako první v Evropě natočila před sedmi lety pohádku pro sluchově postižené děti

Jste autorkou scénářů všech sedmi pohádek pro neslyšící děti, které ČT posledních sedm let vždy na Vánoce vysílá. Vzpomenete si, jak se tento nápad zrodil?

Víc než šestnáct let spolupracuji jako scénáristka na pořadu Televizní klub neslyšících (TKN). Díky tomu jsem měla možnost poznat mnoho zajímavých a talentovaných lidí se sluchovým postižením. Patří mezi ně i členové souboru Pantomima S.I., jejichž jevištních výkonů jsem si vždy vážila, a zdálo se mi, že by měli na to, zahrát si i v České televizi. V rámci TKN jsem například napsala spolu s kolegou Brožíkem scénář k polohrané ukázce vánočních zvyků a tradic. Poté jsem zkusila napsat pro neslyšící kabaret, ve kterém prezentovali různé scénky a komediální výstupy. To vše mělo velký ohlas. A tak jsem začala přemýšlet o pohádce, kterou by tito neslyšící herci natočili v českém znakovém jazyce a byla dárkem pro sluchově postižené děti a jejich rodiče, aby i oni mohli společně prožít Vánoce se „svojí“ pohádkou. Paní režisérce Aleně Derzsiové se nápad velmi líbil, řekla mi, že o podobné věci uvažovala už dříve, a tak jsem napsala v rámci TKN Vánoční království. Pomohl mi i termín premiéry pořadu, který byl tehdy 23. prosince. Ve veřejnoprávní televizi byla historicky první nejen u nás, ale i v Evropě. U neslyšících dětí vzbudila velký ohlas a přání pokračovat v této vánoční pohádkové tradici vzešlo nejen od neslyšících, ale i od České televize. A letos toto přání plníme rádi už posedmé.

Jaký je Váš vztah k pohádkám obecně, jaké máte ráda?

Kdo by neměl rád pohádky? Mám ráda především ty klasické, kde je dané dobro a zlo a napětí vzniká právě v souboji těchto sil. Líbí se mi i řada moderních pohádek, které toto dokáží zajímavě a s notnou dávkou fantazie i překvapení zpracovat. Naopak nemám ráda přílišnou prezentaci efektů, které děj neposunou, ale spíš zamotají, nebo jsou někdy přímo samoúčelné.

Je psát scénář pro neslyšící děti něco jiného než pro slyšící děti?

Psát pro neslyšící děti je velmi specifické. Je třeba zohlednit jejich vyjadřovací schopnosti, ne všechno

se dá přeložit do znakového jazyka tak, aby to lidé se sluchovým postižením správně pochopili. Příběh nelze příliš komplikovat, abstraktní pojmy i situace nejsou pro tyto diváky srozumitelné, mnohdy je vůbec neznají. Nelze také používat „řeč mimo obraz“. Neslyšící musí stále vidět ruce, které za ně mluví. Některá slova navíc opisují třeba třemi znaky. To znamená, že je tempo akcí a jednotlivých replik pomalejší.

Máte zpětnou vazbu od diváků?

Samozřejmě, a to nejen od sluchově postižených dětí a jejich rodičů. Vždy se velmi těší na opakování minulých i premiéru nové pohádky. Velmi nás také těší, že herci, kteří pohádku dabují, se pochvalně vyjadřují o výkonech Zlaty Kurcové, Tondy Zralého, Standy Kleisnera a dalších neslyšících protagonistů a celý projekt se jim líbí.

Pohádky mají často ponaučení, má i ta letošní nějaké?

Že chamtivost se nevyplácí a ten, kdo myslí i na druhé, bývá odměněn.

Býváte u natáčení? Pokud ano, jaké to na place bývá?

Ano. Při natáčení všech pohádek jsem zároveň asistentkou režie. Ale než se jde na plac, předchází tomu čtrnáct dní zkoušek. Je nutné probrat s herci celý text, upravit jej do znakové podoby, vysvětlit obsah jednotlivých obrazů i celé pohádky. Neslyšící z větší části nechápou, co je psané v českém jazyce. Takže za přítomnosti tlumočnice, paní Mrzílkové, vysvětluje režisérka Alena Derzsiová trpělivě každou scénu, význam slov. Pak teprve přichází na řadu herecké připomínky. A tak to probíhá i při natáčení. To, co nám při práci pomáhá, je vzájemná důvěra, respekt i to, že se máme všichni rádi.

O Vánocích Česká televize nabídne všech sedm pohádek pro neslyšící děti:

Vánoční království
Nepovedený čert
Nejkrásnější dar
Vodníková princezna
Kde bydlí strašidla
Loupežnická balada
O kouzelné rybí kostičce

Anděl Páně

Je časné ráno v předvečer Štědrého dne a celé nebe se chystá na velkolepé oslavy Ježíškových narozenin. Panna Marie se svatou Veronikou pečou hory cukroví, tři králové chystají dort a sbor andílků nacvičuje koledy. Jen jeden anděl jako by tu byl navíc a jako by se každému jen pletl pod nohy – Petronel, paličatý nešika a přetrhdílo. Na co sáhne, to zkazí, ale přitom nikdy nepřizná svoji chybu. Zakrátko si proti sobě poštvě všechny svaté. Jediný, kdo má s Petronelem ještě trpělivost, je sám Pán Bůh, ale i toho Petronel nakonec urazí. Za trest je poslán na pozemský svět, aby napravil jediného hříšníka, jinak na Štědrý den skončí jako padlý anděl v pekle. Vyděšený Petronel, proměněný v žebráka, odchází mezi smrtelníky, o jejichž životě nemá ani potuchy. Průvodcem je mu poťouchlý čert Uriáš, který se náramně dobře baví na Petronelův účet. Petronel bloudí zasněženým krajem a pokouší se najít si svého hříšníka, kterému by napravil hlavu. Nemá však nejmenší ponětí o lidských přáních, touhách, starostech a láskách.

scénář: Lucie Konášová
dramaturgie: Eva Vondrová
kamera: Petr Polák
zvuk: Jiří Klenka
střih: Zdeněk Patočka
kostýmní výtvarnice: Jarmila Konečná
hudba: Miloš Bok
architekt: Jiří Veselý
režie: Jiří Strach
vedoucí produkce: Eva Hladíková
producent: Česká televize – Magda Sedláková
koproducent: HOO DOO Production s.r.o. – Pavla Tomsová
hrají: Ivan Trojan, Jiří Dvořák, Zuzana Kajnarová, David Švehlík, Oldřich Navrátil, Zuzana Stivínová, Josef Somr, Jana Štěpánková, Jiří Bartoška, Klára Issová, Gabriela Osvaldová, Jiřina Jirásková, Jana Hlaváčová a další

Režisér Jiří Strach: Dojímá mě, že zrovna já jsem mohl přispět do vánočních tradic

Jsou pro Vás Vánoce skutečně svátky klidu a míru? Dokážete se po spěchu celého roku usebrat? Které vánoční tradice rád dodržujete?
Pro mě jsou Vánoce pořád nejvíc o tom, že se do betlémského lidského i zvířecího hnoje narodil Syn boží. Bůh, který se z lásky tak moc touží přiblížit člověku a prožít jeho radosti, bolest i smrt... To je pro mě nad jakékoli lidové tradice nebo obhánění dárků v supermarketech. Takže ano – klid, mír, vděk a pokora před oním vyšším, co nás přesahuje.

Kam rád chodíte na půlnoční mši? A jak vlastně vypadá ideální Štědrý den Jiřího Stracha?
Vánoce trávíme s mou ženou na Šumavě, takže půlnoční nejčastěji v Železné Rudě nebo v Klatovech. A ideální Štědrý den mi začíná už tříadvacátého v osm večer. To totiž Česká televize každoročně uvádí prvního Anděla Páně. A mě to vždycky skoro dojme, že zrovna já do těch vánočních tradic směl drobet přispět.

Vánoce představují mimo jiné i čas pohádek. Existuje některá, u které je Vám až líto, že jste ji nenatočil Vy?

S čerty nejsou žerty. Ta je geniální. Moc ji režisérovi Hynku Bočanovi přeju a závidím zároveň. To už nikdo z nás nikdy netrumpfne. A pak Císařova pekaře. Mít možnost točit s Werichem... To zkrátka byla ještě doba, kdy řemeslo netrpělo, točilo se poctivě a na světě byly osobnosti.

Máte s odstupem času nějaké pasáže, které byste v Andělích Páně změnil?

Neměnil bych nic. Vždyť i ty moje chyby to nakonec zlidšťují. Každý film je pro režiséra takovým tvůrčím milníkem a historie by se neměla měnit, prepisovat či zkrášlovat. Když jsme Anděla jedničku po letech posouvali do formátu HD, navrhol mi kameraman, že by z nebe nad Kašperkem vymazal ty čáry od letadla, že už to dnes počítače umí. A já mu říkám: „Nech je tam. Mně už by nakonec snad i chyběly...“

V létě jste prozradil, že ingredience na třetího Anděla Páně už zrají v sudu jako víno. V jaké fázi je proces kvašení nyní? Prozradíte, jaký ročník chystáte?

Kdybych byl vševědoucí Pánbůh, tak vám to řeknu. Ale já jsem jen malý český režisér, který neví a čeká, až se Pánbůh vymáčkne. Ale i kdyby už žádné třetí pokračování nebylo, budu vděčný za ty dva. Mám oba ty Andílky v srdci nejlouběji.

Česká televize letos vysílá silvestrovský program s Jiřinou Bohdalovou a vy o sobě s nadsázkou říkáte, že jste vnukem této herecké legendy, o které nyní točíte dokument. Kterou z jejich hereckých stránek máte nejraději – komickou, dramatickou, nebo tu věnovanou dětem?
Všechny! Mně přijde dokonalá od Ucha přes Televarieté až po Rákosníčka. Ale není to jen nepochybným velkým talentem, za tím je totiž i obrovská dřina, píle a řemeslo. Ale teď ze mě promluví pyšný režisér: nejraději ji mám ve svých

Anděl Páně 2

Osud přivedl Petronela s Uriášem zpět na Zemi právě v předvečer svátku svatého Mikuláše. V den, kdy jsou ulice zaplněny klasickou trojicí Mikuláš, čert a anděl. Tentokrát totiž jejich věčné neshody způsobily, že se vzácné jablko ze Stromu poznání zakutálelo z nebe na Zemi. Oba ho tak musí najít do dalšího rána, jinak z nich Bůh udělá hvězdnou mlhovinu. Jako obvykle na ně čeká spousta překážek a mnohá dobrodružství, při kterých také zjistí, co má v životě opravdovou cenu. V jejich úkolu jim pomůže chudá vdova Magdaléna a její dcera Anežka. Ale i jim se naši hrdinové pokusí v tento sváteční čas pomoci. V roli Panny Marie se opět objeví Klára Issová a jako Bůh se vrací i Jiří Bartoška.

scénář: Jiří Strach, Marek Epstein
režie: Jiří Strach
dramaturgie: Jiří Chalupa, Jaroslav Sedláček
kamera: Martin Šec
zvuk: Radim Hladík jr.
střih: Jan Mattlach
kostýmní výtvarnice: Katarína Hollá
hudba: Ondřej Gregor Brzobohatý
výprava: David Voborský
producent: Marlene Film Production
koproducenti: Česká televize – TPS Barbary Johnsonové, innogy, RTVS, CertiCon, Alltoys, Attack Film
podpořil: Státní fond kinematografie
hrají: Ivan Trojan, Jiří Dvořák, Vica Kerekes, Anna Čtvrtníčková, Bolek Polívka, Jiří Bartoška, Klára Issová, Pavel Liška, Stanislav Majer, Marek Taclík, Vojtěch Dyk a další

filmech. Povodeň, Vrásky z lásky, Klec... Tam všude jsem se mohl dotýkat a učit se z její celoživotní zkušenosti. A víte, za co ji nejvíc miluju? Že umí vzít i malou roličku. Vzpomeňte na Anděla Páně 2. Její přezkoušení z katechismu u nebeské brány je naprosto jedinečné!

K osmaosmdesátinám od Vás Jiřina Bohdalová dostala Klec, k devadesátinám zase dokument. Co bude následovat při dalších narozeninách?

Můžu prozradit, že scenárista Marek Epstein už pro ni zase něco píše... To bude, počítám, k dvaadevadesátinám. No a pak se pomalu začneme chystat na stovku. A tam by to chtělo velké biják do kin! Snad se toho dožiju, protože kdyby to Jiřina měla nakonec točit s někým jiným, to by mi asi lezlo na nervy.

Kdybyste měl vybrat jednu fázi natáčení, na co je podle Vás nejdůležitější dbát při režirování? Námět, scénář, obsazení nebo až správnou atmosféru na place?

Skvělý scénář je alfa a omegou, bez něj dobrý film neuděláte. A pak už se jen člověk bojí, aby ho nepokazil. Takže se vždycky obklopím lepšími a talentovanějšími lidmi, než jsem já, a při práci se na ně snažím být laskavý a hodný, aby mi zítra nepřinesli výpověď. Protože co by byl režisér na place sám?

Žánrově jste poměrně do široka rozkročen, mimo jiné dokončujete pro ČT detektivní minisérii Docent

s Ivanem Trojanem – co Vás na detektivkách baví a fascinuje?

Tajemství. Napětí. Ta křížovka, když diváci luští a nevědí. Baví mě i ty mysteriózní rozměry, protože skrze ně lze před diváka položit i nějaké téma. A nejvíc mě těší, když vyvolám v diváčích strach. Kolikrát si pročítám na netu diskuze, a když nějaká holka napíše, že si na noc musela nechat svítit v chodbě, aby se nebála, to pak zažívám obrovskou radost a satisfakci.

Právě Ivan Trojan je Vaším nejobsazovanějším hercem. Kdybyste měl srovnat společnou práci u prvního společného projektu a nyní, tak jak se za tu dobu vyvinula?

Nejen Ivan, ale i Jirka Dvořák, David Švehlík a mnozí další... Víte, když spolu točíme dvacet let, spoustu věcí už si nemusíme říkat nahlas – stačí gesto, mrknout okem, náznak intonace v hlasu a už vzájemně víme co a jak. Takže zbyde i hodně času na hecování a štengrování.

Mohou od Vás diváci čekat ještě nějaký režijní výstřelek, třeba v rámci žánru, který byste si rád ztropil?

Chtěl bych detektivní parodii. Někaký totální komediální úlet. A nejlépe nekorektní. Aby se lidi v kině řezali smíchy od začátku do konce. Film, na který můžete jít pětkrát, desetkrát a neomrzí se vám. Typický český humor se pod tíhou doby a témat někam vytrácí a bylo by skvělé ho vrátit. Když jsem tuhle myšlenku hodil na Pepu Mareše, spoluautora 1. oddělení, vesele zamrkal očima. Myslím, že mu ten nápad už v hlavě zraje...

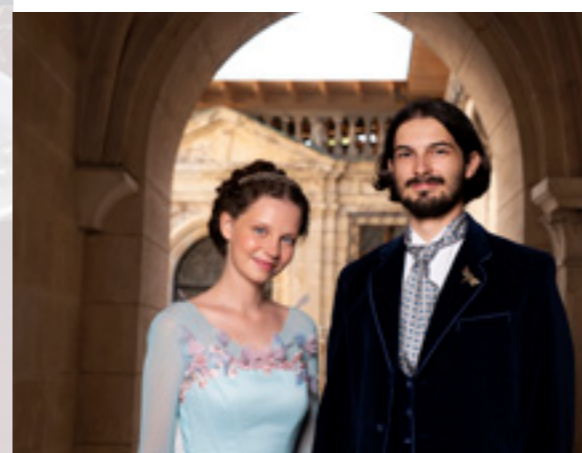
Oblíbené pohádky České televize

Čertí brko

Co se stane, když přestane fungovat kouzelné brko, které v pekle zapisuje do knihy hříchů všechny lidské nepravosti? Komediálně laděná pohádka o příliš vynalézavém čertovi, krásné hostinské, líném krejčím a vypočítavém rychtáři.

scénář: Robert Geisler, Tomáš Hodan
režie: Marek Najbrt
producent: Punk Film
koproducenti: Česká televize – Filmové centrum, Trigon Production, RTVS, Magiclab, Barrandov Studio, innogy
hrají: Jan Cina, Judit Bárdos, Ondřej Vetchý, Jan Budař a další

scénář: Michal Puzstaj, Ján Sebechlebský
režie: Ján Sebechlebský
hrají: Darija Pavlovičová, Jakub Spišák, Linda Rybová, Marián Mitaš, Zuzana Kanócz, Petr Vaněk a další

O léčivé vodě

Příběh krále Juraje, jeho bratra Filipa a dcery Hanky se prolíná s motivem vodní říše, které vládne laskavá a spravedlivá Paní vod a pramenů. Královna zemřela, když byla princezna Hanka ještě malá, a od té doby se o ni pečlivě stará král. Jednou princezna těžce onemocní a její otec se bojí, že by mohl o svou dceru přijít. Slituje se nad ní Paní vod a pramenů, která má princeznu ráda, a kráľi daruje pramen léčivé vody. Předem ho ale varuje, že kdyby chtěl někdo zázračné vody zneužít ve svůj prospěch, k získání bohatství a moci, pramen navždy vyschne. Princezna se zázračně rychle uzdraví a od toho dne král dbá o to, aby léčivou vodu dostal každý, kdo ji potřebuje ke svému uzdravení. Na oslavu desátého výročí pramene přijede kráľův bratr Filip se svou manželkou, krásnou Henrietou. Nikdo netuší, jak moc tato kráska touží právě po bohatství a po moci a že je pro ně schopná lhát, podvádět i zabíjet. Její intriky zaviní, že se král Juraj a princezna Hanka ocitnou v ohrožení života. Naštěstí je tu ale odvážný dobrodruh Jakub.

Hodinářův učeň

Hodinářův učeň je třetí celovečerní film (Zoufalci, Rozkoš) a první pohádka z dílny režisérky a scenáristky Jitky Rudolfové. Pohádkový příběh vychází z klasického boje dobra se zlem, ale zároveň překvapí humorem, skvělým obsazením, nádhernými lokacemi i originálním příběhem, který nezahrnuje členy kráľovské rodiny, a přesto skvěle funguje. Výpravná pohádka vypráví o hrách osudu, lásce, hamižnosti, lidské malosti, ale také o odvaze, šikovnosti a dobrotě hlavních hrdinů. Příběh Urbana a Laury, kteří se milují, ale díky cestám osudu musejí o svou lásku bojovat, potěší malé i velké diváky a dokáže jim, že tradice české filmové pohádky je stále živá a má co nabídnout.

scénář a režie: Jitka Rudolfová
producenti: Evolution Films, PubRes
koproducenti: Česká televize – TPS
Kateřiny Ondřejkové, RTVS, Magiclab
hrají: Viktor Preiss, Michal Balcar, Dana Droppová, Václav Neuzil, Jaroslav Plesl, Jana Plodková

Korunní princ

Vtipná a napínavá pohádka, která pevně stojí na klasických základech, ale svým pojetím je veskrze moderní, plná zvratů a překvapivého humoru. Pohádka diváky zavede do Zapovězeného lesa, kde žije zlý čaroděj Kriciatus. Ten se před sto lety pokusil zničit království, kterému dnes vládne král Alexandr, jenž má dva syny – následníka trůnu Jana a mladšího prince Karla.

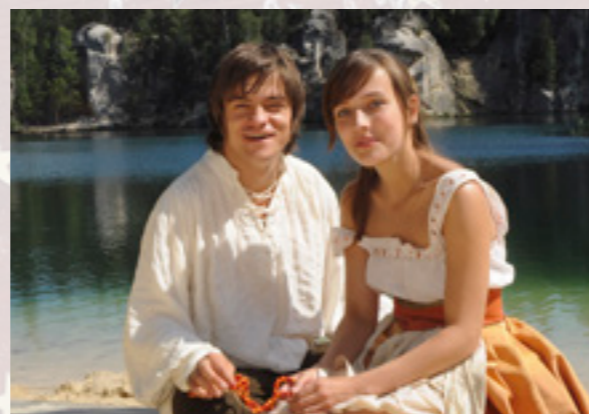
scénář: Petr Hudský
režie: Karel Janák
hraji: Patrik Děrgel, Kryštof Hádek, Eva Josefíková, Pavel Kříž, Jaromír Hanzlík, Josef Abrahám, Ladislav Mrkvička, Veronika Freimannová a další

scénář: Karel Janák, Michal Čunderle
režie: Karel Janák
hraji: Tereza Ramba, Vojtech Kotek, Aňa Geislerová, Ondřej Sokol a další

O vánoční hvězdě

V podhůří Západních Tater našel režisér Karel Janák vhodné místo, kam umístit pohádkovou vesnici, v níž žije učitel Václav. Ten se chodí každý večer dívat na princeznu, jak bruslí na zamrzlém jezeře, ale ani sám sobě nepřízná, že je do ní zamilovaný. Jednoho dne se u něj doma objeví hvězda Denička, snoubenka zářivého Siria, kterou na zem srazila žárlivá Proxima. Hvězda na zemi vyhasíná, síly jí ale může dodat čistá, nesobecká láska. Když Denička zjistí, že Václav miluje princeznu, rozhodne se pomoci jejich lásce a tím zachránit i sebe. Jenže Proxima se rozhodně nevzdává a je odhodlaná udělat cokoli, aby zazářila vedle Siria místo Deničky.

scénář: Miroslav Buberle
režie: Miroslav Šmídmajer
producent: Bio Illusion
koproducenti: Česká televize, Universal Production Partners
hraji: Jiří Mádl, Tereza Voříšková, Petr Nárožný, Václav Postránecký, Václav Vydra nejml., Zlata Adamovská a další

Peklo s princeznou

Jiří Mádl a Tereza Voříšková v komediální pohádce o královských dětech a Isti, která vyvolala hněv samotného Lucifera. Režisér pohádky Miloslav Šmídmajer k výběru ústřední dvojice pohádky řekl: „Hledal jsem dvojici, která bude působit moderně, jako bychom točili romantickou komedií ze současnosti. A vlastně jsem byl trochu překvapen, že po tomto páru neskočil už nějaký režisér dříve. Pamatuji si ale, že mi po premiéře přišel e-mail, kde mi jedna divačka pohoršeně vytýkala: ‚To že má být nejkrásnější princ široko daleko?‘“

Dvanáct měsíčků

Poklid podhorské vesnice naruší v předvečer Vánoc návrat rodáka – mladého muže Karla – z ciziny, kde se mu zjevně dařilo. Karel se rázem stane lákavou partií pro všechny dívky na vdávání ve vesnici, a to do té míry, že vezmou jeho chalupu útokem. Ženění se chce ale Karel vyhnout, naopak touží prodat statek, vzít s sebou mladšího bratra a odstěhovat se natrvalo. Proto vznikne nápad uložit adeptkám nereálné úkoly a stanovit tak jednoznačné podmínky. Po prvním úkolu ovšem vypadnou ze hry všechny dívky až na Maruščinu nevlastní sestru Květu.

scénář a režie: Karel Janák
hraji: Marie Majkusová, Roman Vojtek, Veronika Žilková, Ivana Korolová, Jan Komínek, Radoslav Brzobohatý a další

scénář: Karel Žalud
režie: Hynek Bočan
hraji: Jiří Mádl, Táňa Pauhofová, Jiřina Bohdalová, Miroslav Táborský, Naďa Konvalinková a další

Láska rohatá

V jedné zapadlé brdské hospodě, kde odpradávná sídlili čerti, se usadí dva vykutálení podvodníci, Berta a Vitouš. Spolu s nimi tu tráví čas i čert snad té nejnižší kategorie, čertovský učeň a outsider Zápřtek. Když hospodu navštíví pekelná inspekce, Berta s Vitoušem se vydávají za čerty. Ovšem čerti to nejsou, a tak váženou pekelnou institucí důrazně požadovaný úpis nemají a ani ho nedokážou sehnat. Pošlou pro něj tedy nešťastného Zápřtka. Smůla je, že ani Zápřtek nevyuniká žádnou z pekelných dovedností a s úkolem si neumí poradit.

Čert ví proč

Příběh nejen o čertech, ale především o chamtivé lidské povaze. Po moci a penězích bažící ministr uzavřel s ďábly úmluvu: chce se zmocnit královského trůnu a za to slíbil přivést krále do pekla.

scénář: Ondřej Šular, Roman Vávra
režie: Roman Vávra
producent: Verbascum
koproducenti: Česká televize, Bamac, Barrandov Studio, Mediarex Movie
hraji: Táňa Pauhofová, Štěpán Kubišta, Csongor Kassai, Lubomír Kostelka, Barbora Hrzánová a další

31. ročník Adventních koncertů České televize

Adventní koncerty České televize pomáhají potřebným už 31 let. I v letošním předvánočním čase podpoří veřejná sbírka čtyři neziskové organizace. S představením jejich činnosti pomohou osobnosti známé z obrazovky ČT Pavel Karas, Daniel Stach, Jana Peroutková a Barbora Černošková.

Diváky letošním ročníkem provede tradiční moderátorská dvojice Ester Janečková a Jan Potměšil. V jednotlivých nedělních podvečerech vystoupí mimo jiné Iva Bittová, Petr Bende, Čechomor a sbor Cancioneta Praga.

Které organizace mohou diváci v letošním roce podpořit? První je **Domov sv. Anežky z Týna nad Vltavou**, který zaměstnává dospělé osoby s mentálním a kombinovaným postižením. Druhou podpořenou je **Hospic sv. Jiří**, poskytující mobilní hospicovou péči v Karlovarském a Plzeňském kraji. Třetí koncert bude věnován **táborské Kaňce**, provozující osobní asistenci, denní stacionář a ranou péči pro zdravotně a kombinovaně postižené děti. Závěrečný koncert představí **Mezinárodní vězeňské společenství**, pomáhající dětem odsouzených rodičů.

I letos mají diváci možnost přispět více způsoby – na transparentní účet Adventních koncertů ČT (692 692 692 / 0800), zasláním dárcovské DMS (ve tvaru DMS ADVENT 30, DMS ADVENT 60, DMS ADVENT 90), darem online na portálu www.darujspravne.cz nebo v průběhu jednotlivých přenosů prostřednictvím call centra.

Od svého vzniku pomohla sbírka Adventních koncertů ČT 124 neziskovým organizacím a rozdělila přes 235 milionů korun.

Koncerty odvysílá ČT1 vždy od 17:30 v následujících termínech:

28. 11. 2021, Břevnovský klášter – Tereziánský sál, Domov sv. Anežky, o.p.s., Týn nad Vltavou
5. 12. 2021, Loreta, Hospic sv. Jiří, o.p.s., Cheb
12. 12. 2021, Vyšehrad, Kaňka, o.p.s., Tábor
19. 12. 2021, Strahovský klášter, Mezinárodní vězeňské společenství, z.s., Praha

Tradice a náboženství

Česká televize tradičně uvede přímý přenos **Půlnoční bohoslužby**, tentokrát z kostela Nejsvětějšího Salvátora v Praze celebrou knězem Tomášem Halíkem. Na Slavnost Narození Páně diváci uvidí **Vánoční bohoslužbu** ráno a v poledne tradiční **Urbi et Orbi**, přímý přenos tradičního vánočního požehnání papeže Františka „městu a světu“ z balkónu baziliky sv. Petra ve Vatikánu. A nejen věřícím je určeno štědrovečerní zamyšlení v tradiční **Vánoční promluvě**.

Na Nový rok Česká televize uvede **Novoroční promluvu synodního seniora Pavla Pokorného** a přímý přenos **Novoroční ekumenické slavnosti 2022**.

Ozdobeným a rozsvíceným stromkům se věnuje rakouský dokument **Třpytivé Vánoce**. Snímek **Jeruzalém** se věnuje životu a památkám tohoto magického města očima rodin různých vyznání. Druhý program České televize uvede i dokumentární životopisný film **Mikuláš – Svatý mistr v obdarování**. „Budeme zkoumat postavu sv. Mikuláše z několika rovin. Budeme hledat historická fakta, legendy a tradice s ním spojené, ale také živoucí křesťanskou úctu k tomuto světcovi. Vypravili jsme se mimo jiné do italského Bari, kde je významný katolický kostel zasvěcený tomuto světcovi, dále pak také do Řecka, kde jsme se zase podívali na pravoslavný způsob uctívání sv. Mikuláše. Jako jeden z obecně nejpopulárnějších světců vůbec si tato osobnost z přelomu 3. a 4. století našeho letopočtu určitě zaslouží naši pozornost,“ říká kreativní producent **Patrick Diviš**.

Svatý Mikuláš – historicky doloženými daty jsou: Mikuláš se stal kolem roku 300 jako mladý muž biskupem v Myře v tehdejší Lykii. Brzy potom zde začalo pronásledování křesťanů za Galería Valeria Maximina. I Mikuláš se dostal kolem roku 310 do zajetí a byl v žaláři těžce trýzněn. Ještě poznamenán utrpením mučením vystoupil r. 325 na slavném koncilu nicejském. Více se o Mikulášově životě a působení neví, je známo už jen přibližné datum biskupova úmrtí. Den smrti byl 6. prosinec, rok mezi 345 a 351. Nejznámější legenda o Mikulášově dobročinném zásahu vypráví, že jeden zchudlý šlechtic poslal své tři dcery do veřejného domu, aby si vydělaly jako nevěstky na věno ke svatbě. Mikuláš však hodil oknem v noci třem mladým ženám po jednom sáčku se zlatáky, takže nemusely přistoupit na otcovo řešení.

Filmové Vánoce na Dvojce

Snímek **Největší příběh všech dob** přináší ucelený příběh Ježíše Krista, který věrně vychází z evangelií podle Matouše, Marka a Lukáše. Jako Ježíš Nazaretský se ve své první anglicky mluvené roli představil slavný Max von Sydow. Svým zdrženlivým hereckým projevem dokázal působivě vyjádřit Ježíšovo milosrdenství a hlubokou víru. Život jedné z nejvýznamnějších postav kulturních dějin lidstva vypráví i italsko-britská čtyřdílná série **Ježíš Nazaretský** z roku 1977.

Vinnetou, detektivky Agathy Christie, francouzské komedie i filmy s Mr. Beanem

V programu však mají místo i věci, které jsou tou ideální vánoční kulisou. Diváci se tak mohou těšit na sérii o nejslavnějším indiánovi všech dob. **Vinnetou** a Old Shatterhand budou bojovat za mír hned ve čtyřech nejznámějších filmech natočených na motivy knih Karla Maye. Další známou klasiku představuje snímek **Někdo to rád horké** s Marilyn Monroe. Diváci se mohou těšit hned na několik filmů s Jean-Paul Belmondem, třeba včetně **Muže z Acapulca** či **Velkého šéfa**.

Správné Vánoce by to však nebyly bez komedií **Prázdniny v Římě** nebo **Velký blondýn s černou botou** a **Návrat velkého blondýna**. Gérard Depardieu zase exceluje ve filmech **Otec a otec** nebo **Uprchlíci**. Napětí zase diváci prožijí u čtyř filmů na motivy Agathy Christie, mezi nimiž nebude chybět ani **Smrt na Nilu** a **Vražda v Orientu**. A zasmát se mohou u příběhů s nešikou **Mr. Beanem** v podání skvělého Rowana Atkinsona.

Slavnostní artovky

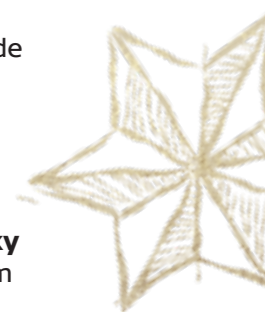
Vánoční program ČT art začíná už s druhým adventem. Vysílání nabídne vánoční koncerty, premiéry oceňovaných filmů i dokumenty o výjimečných osobnostech a událostech. Kulturní stanice také připomene deset let od úmrtí dramatika, disidenta a prvního českého prezidenta Václava Havla.

Šest dní před Štědrým dnem uplyne deset let, kdy zemřel Václav Havel. Ve stejný den si mohou diváci připomenout legendární záznam představení **Audience** z Činoherního klubu z devadesátého roku. O den dříve se ve vysílání objeví od své premiéry poprvé sestřih koncertu z velkého sálu Lucerny, který byl tehdy narychlo uspořádán jako **Pocta Václavu Havlovi**. V neposlední řadě uvede ČT art 16. prosince koprodukční dokument **Umění disentu** kombinující české a zahraniční, mnohdy dosud neviděné archivní materiály.

Mezi další osobnosti, které kulturní stanice o vánočním čase připomene, patří skladatel Bohuslav Martinů (dvě z **Šesti symfonií Bohuslava Martinů**), herec Leonardo DiCaprio (**Leonardo DiCaprio, nejžádanější celebrita**), šansoniér Charles Aznavour (**Aznavour a jeho svět**), herec Burt Reynolds (**Já, Burt Reynolds**) nebo hudební skupina ABBA (**ABBA: vítěz bere vše**).

Ani letos nebudou chybět nejrůznější koncerty a hudební pořady. Už ve středu 15. prosince provede Ondřej Havelka dějinami československé jazzu a swingu v dokumentu **My tancujem swing**. Sting zazpívá v katedrále v Durhamu, **Jan Smigtmator** vystoupí v Jablonci nad Nisou, **Janek Ledecký** bude plnit sliby v Baru Svět, Luciana Pavarottiho připomene třicet let starý záznam z londýnského Hyde Parku a rocker **Rod Stewart** zahraje v Royal Albert Hall. A chybět nebudou ani sváteční koncerty včetně tradičního vystoupení z Valdštejnského paláce, **Kouzelné Rybovky** Matěje Formana, vánočních pastorel **Jonase Kaufmanna** nebo Novoročního koncertu **České filharmonie**.

Z divadelního a operního světa potěší diváky ČT art galakonzert z milánské La Scaly **Velké okamžiky tance, Orfeus v podsvětí** z loňského Salcburského hudebního festivalu nebo **Othello** s Laurencem Fishburnem v titulní roli. V pátek 17. prosince se rozhodne o vítězi letošní mezinárodní soutěže **Virtuosos**. A zklidnění přinese v době svátků na obrazovky také esejistická trilogie Godfreye Reggia **Koyaanisqatsi, Powaqatsi a Nayoyqatsi**.

Vánoce na Děčku

Jako každý rok doplňuje dětská stanice vánoční nabídku České televize převážně animovanými tituly. Letos ukáže, jak slaví Vánoce známé animované postavy – Šmoulové, Medvídek Paddington, Ovečka Shaun, zvířátka z Madagaskaru, Kung Fu Panda, cvičení draci a také Pat s Matem.

Již tradičně mohou děti na Štědrý večer rozbalovat dárečky za zvuku **České mše vánoční** s Ladovými obrázky. Na vánoční atmosféru naladí každé ráno vánoční díly **Večerníčku** a krásné koledy od Venduly Chalánkové ve **Zpívejte s námi**.

O prázdninách se děti mohou podívat na premiéry nejlepších animovaných filmů **Lovecká sezóna 1 a 2**, **Madagaskar 3** a také oba díly o medvídkovi **Paddingtonovi**.

Silvestr

Zázraky přírody

Moderátoři Maroš Kramář a Vladimír Kořen oslaví ve speciálním silvestrovském vydání konec roku a jubilejní 100. díl. Diváky čeká mnoho experimentů, skvělí hosté a spousta zábavných výzev pro moderátory. Nejlepší na zázracích je to, že se stále dějí.

Všechnopárty

Legendární zábavná talk show Karla Šípa se představí ve svém speciálním silvestrovském vydání. Témata večera budou rozebírána s humorem a nadhledem Karlu Šípovi vlastním.

Největší flám s Jiřinou Bohdalovou

Jedinečná silvestrovská show a oslava 90. narozenin legendární herečky. Diváky čeká zcela originální kompilace autorských vystoupení, zábavných scének a hudebních čísel. Mohou se těšit nejen na Jiřinu Bohdalovou, ale také na Marka Ebena, Lucii Bílou, Boleslava Polívku, Libora Boučka, Martina Dejara, Jiřího Lábusa, Oldřicha Kaisera, Milana Kňažka, Hanu Zagorovou, Ondřeje G. Brzobohatého a mnoho dalších hostů. Tentokrát nebude hvězdne jen pódium, ale i publikum.

Adventní kalendář České televize 2021

Česká televize spustí ve středu 1. prosince 2021 svůj interaktivní Adventní kalendář, který návštěvníky provede den po dni předvánoční dobou, vánočními tradicemi a poeticky naladí na neočekávanější svátky roku. Na virtuální kalendář plný her a rozmanitých aktivit se už tradičně těší nejen děti, ale také jejich rodiče, prarodiče a učitelé. Čekání na Ježíška si s Adventním kalendářem České televize krátí každoročně statisíce uživatelů.

Výtvarné podoby kalendáře se jako každým rokem ujala výtvarnice Lucie Lomová. Tentokrát se s její ilustrací přeneseme na zasnežené vánoční trhy na nádvoří středověkého hradu. Adventní tradiční atmosféru podtrhují návštěvníci trhů, kteří vtipnými komentáři oživují celý obraz.

„Po celý advent, od prvního prosince až do ježíška, čeká denně v kalendáři jedno překvapení – hra, kvíz, pohádka nebo třeba virtuální posílání vánočních přání,“ přibližuje internetový projekt kreativní producentka Centra dramaturgie nových médií **Štěpánka Sunková** a dodává: „Děti tak mohou například pomoci zajíci Zetovi ve vánočním

pokračování úspěšné hry SuperZet sehnat dohromady všechna zakutálená vlněná klubíčka na zimní svetry pro Špuntý, zazpívat si koledy anebo poprosit maminky či babičky, aby jim podle videonávodu pomohly uháčekovat vlastního Zeta jako mazlíčka do postýlky! Vybrané hry budou opět soutěžní, a tak děti budou moci hrát o speciální edici čokoládiček s motivem letošního kalendáře.“

Jako každý rok vzniká také speciální stránka oblíbených vánočních her z předchozích ročníků. Chybět nebudou ani stále rubriky adventního kalendáře, mezi které patří oblíbený adventní komiks o Ježíškovi, přehrávač vánočních písniček a skladeb napříč žánry, vánoční televize nabízející výběr dětských pořadů s adventní a vánoční tematikou, tradičník připomínající textem i překrásnými ilustracemi Lucie Lomové vánoční zvyky a interaktivní galerie výtvarných děl na téma adventu a vánoc.

Adventní kalendář se na adrese www.decko.cz/advent otevře ve středu 1. prosince 2021 a přístupný bude až do 31. ledna 2022. Soutěže o ceny poběží od začátku prosince až do Tří králů, tedy do 6. ledna 2022.

Marie Terezie 5

Pátý a poslední díl série výpravných historických filmů o Marii Terezii zachovává žánr romantického historicko-politického dramatu s prvky humoru. Děj pátého dílu je situován do let 1760 až 1780, tedy patnáct let po konci čtvrtého dílu. Pojednává o sňatkové politice Marie Terezie, o finančních problémech monarchie, které se přes nepochopení své ženy pokouší řešit František Štěpán, o Josefovi, který se ostře vymezuje proti otci, jehož vnímá jako prostopášníka, o smrti Františka Štěpána a následném konfliktu mezi Josefem a Marií a konečném prozření Josefa, který pochopí, jakou roli otec skutečně v chodu říše hrál a jak významný je jeho odkaz pro její budoucnost. Jsme svědky trnité cesty Josefa II. od privilegovaného a zároveň oběma rodiči opomíjeného dítěte přes tragické zklamání v prvním manželství s Isabelou Parmskou a zádumčivou rezignací v druhém svazku s Marií Josefou Bavorskou, přes úmrtí otce a obtížná léta spoluvlády s matkou až po závěrečné smíření s odkazem obou rodičů.

Rakousko-uherskou panovnici si v závěrečném dílu zahrála herečka Ursula Straussová a Josefa II. ztvární Aaron Friesz. Z českých a slovenských herců se diváci opět mohou těšit na Vojtěcha Kotka, Davida Švehlíka, Tatanu Pauhofovou nebo Igora Bareše. Výraznou novou postavou je například hrabě Kounic v podání Stanislava Majera.

„Vymyslet, napsat a vyrobit pět set minut výpravné dramatiky o Marii Terezii je velké dobrodružství. Když jsme s Mirkou Zlatníkovou a Radkem Bajgarem před šesti lety poprvé hovořili o myšlence natočit něco o této panovnici, určitě jsme si nic takového nedokázali představit. Až poté, co jsem představil námět šéfovi Beta Filmu, začal projekt nabírat konkrétní mezinárodní obrysy. Pořád nás ale čekala dlouhá cesta, zejména k souhlasu rakouské stanice ORF s účastí na projektu,“ vzpomíná kreativní producent minisérie **Jan Maxa** a pokračuje: „Velmi náročné a poučné byly debaty nad scénáři, kde jsme museli vzájemně pochopit, jak odlišně vnímáme některé historické momenty a roli či význam konkrétních postav v nich. Cesta to byla složitá, ale byla odměněna mimořádným diváckým úspěchem a také několika mezinárodními nominacemi, například Rose d’Or. Nyní stojíme na prahu realizace závěrečného dílu, v němž naše hrdiny vypravíme na poslední cestu a říši předáme jejich nejstaršímu synovi.“

První dvě epizody série vnikly v roce 2017 u příležitosti třístého výročí narození české královny, jejich premiéru si na obrazovce ČT nenechaly ujít více než dva miliony diváků.

scénář: Mirka Zlatníková a Radek Bajgar
režie: Robert Dornhelm
dramaturgie: Jan Maxa
kamera: Tomáš Juríček
architekt: Ondřej Lipenský
hudba: Roman Kariolu
kostýmní výtvarník: Ján Kocman
umělecký maskér: Ivo Strangmuller
koprodukcce: Česká televize, ORF, RTVS, ARTE, Maya, Beta Film
producent: Jan Novotný
výkonná producentka ČT: Veronika Slámová
kreativní producent ČT: Jan Maxa
hráji: Vojtěch Kotek, Ursula Straussová, Aaron Friesz, Táňa Pauhofová, David Švehlík, Stanislav Majer, Igor Bareš, Maroš Kramár a další

Vánoční svátky konce 18. století

V době Marie Terezie byly Vánoce církevním svátkem a odehrávaly se zejména v kostele. Stavěly se jesličky a hrály se vánoční hry. Marii Terezii to však přišlo nedůstojné a v roce 1751 stavění jesliček v kostelech zakázala. A co stromeček? Jedno z prvních vyobrazení vánočního stromku pochází z roku 1780. Ale dárky pod ním ještě nebyly. V té době je totiž nosil svatý Mikuláš. Na Štědrý den se rozdávají až od poloviny devatenáctého století. A jak to asi na Mikuláše v roce 1762 vypadalo u Marie Terezie? Domácí idylka. Jen malý Ferdinand Karel není nadšený. Dostal totiž oslí ocas v botě. Dne 6. prosince pak císařská rodina trávila slavnostněji. V klášteře klarisek svatého Mikuláše ve Vídni. Na Vánoce měli v zámožnějších rodinách rybí polévku, jablkový závin a ovoce. U těch chudších se podával třeba černý kuba – tedy kořeněné kroupy s houbami.

Havel

K deseti letům od úmrtí prezidenta Václava Havla Česká televize 19. prosince v televizní premiéře odvysílá film Slávka Horáka Havel. Snímek byl na jaře nominován celkem čtrnáctkrát na cenu Český lev.

Film je inspirovaný disidentskými léty Václava Havla mezi roky 1968 a 1989. Hlavní hrdina prochází vývojem z úspěšného dramatika šedesátých let přes bojovníka za lidská práva v letech sedmdesátých až po vůdčí osobnost sametové revoluce let osmdesátých. Dějiny jsou ale podle režiséra až ve druhém plánu, film se snaží zachytit především život, vztahy a povahu hlavních postav. Základem filmu je pak hrdinův netradiční, ale o to silnější vztah s manželkou Olgou.

scénář: Slávek Horák, Rudolf Suchánek
režie: Slávek Horák
dramaturgie: Jan Gogola
kamera: Jan Štastný
zvuk: Jakub Čech
hudba: Petr Malásek
výtvarník: Vladimír Hruška
kostýmy: Natálie Steklová
masky: René Stejskal
střih: Vladimír Barák
producent: Tvorba films – Slávek Horák
koproducenti: Česká televize – kreativní producentka Helena Uldřichová; Jan Bárta, Martin Burda, Gerald Butters, Kateřina Kratina Černovská, Václav Dejčmar, Milan Kratina, Prokop Svoboda, Terezie Taubelová, Ondřej Tomek
podpořil: Státní fond kinematografie
hraji: Viktor Dvořák, Anna Geislerová, Martin Hofmann, Barbora Seidlová, Stanislav Majer, Jiří Bartoška, Adrian Jastraban a další

Šarlatán

Strhující životopisné drama výjimečného muže obdařeného léčitelskými schopnostmi na pozadí dobových událostí. Příběh je inspirován skutečnými osudy léčitele Jana Mikoláška, na kterého se v průběhu několika desetiletí obracely s prosbou o pomoc tisíce lidí ze všech společenských vrstev včetně nejvýznamnějších osobností politického i kulturního života. Mikolášek je člověk bez odborného lékařského vzdělání, ale s nevšedním a nevysvětlitelným nadáním diagnostikovat a pomocí bylinek léčit nemoci, se kterými si ani doktoři nevědí rady. Jeho mimořádné schopnosti jsou však vykoupeny bojem s vlastními démony. Léčitelství je jeho vnitřní spásou a ochranou před ním.

Snímek získal pět Českých lvů a byl vybrán do užšího výběru Cen Akademie (Oscar) v kategorii cizojazyčný film.

námět: Martin Šulc, Jaroslav Sedláček
scénář: Marek Epstein
režie: Agnieszka Holland
kamera: Martin Štrba
architekt: Milan Býček
kostýmy: Katarína Štrbová-Bielíková
masky: René Stejskal, Gabriela Poláková
střih: Pavel Hrdlička
hudba: Antonín Komasa-Łazarkiewicz
zvuk: Radim Hladík Jr.
VFX Supervisor: Míchal Křeček
producenti: Marlene Film Production
koproducenti: Film & Music Entertainment Ltd., Madants, Furia Film, Česká televize – kreativní producent Jaroslav Sedláček, Barrandov Studio, RTVS, CertiCon, Vladimír a Tatána Maříkovi, Magic Lab, Studio Metrage, Moderator Inwestycje
hraji: Ivan Trojan, Josef Trojan, Juraj Loj, Jaroslava Pokorná, Daniela Voráčková, Melika Yildizová, Martin Myšíčka, Jiří Černý, Miroslav Hanuš, Tomáš Jeřábek, Václav Kopta, Jan Budař a další

Ivan Trojan: Role Mikoláška vyžadovala jasnou přípravu

Nevadilo Vám, že se ve filmu na plátně nepotkáte se svým synem Josefem?

I když se na plátně nepotkáme, jsme partneři a to je velice důležité. Hrajeme oba dva Jana Mikoláška, ale každý v jiném životním období. Čím víc jsme se blížili k natáčení, tím víc nás to nutilo k tomu, abychom si spolu sedli a povídali si o tom, co nás, a tedy naši postavu, bude spojoval. Postupně jsme ale došli k přesvědčení, že bude vlastně stačit to, že jsme otec a syn. Geny mluví samy za sebe. Nakonec to bylo navíc jenom pár drobných gest, na kterých jsme se domluvili, abychom naše Jany propojili.

Agnieszka Holland umí být jako režisérka při práci velmi důrazná, ale stejně tak laskavá. Jakou s ní máte zkušenost Vy?

Mám vlastně dvě naprosto rozdílné zkušenosti. První je z Hořického keře, kdy jsme se první natáčecí den snad ani před první scénou nestačili s Agnieszkou potkat. Hrál jsem tam jednoho z policistů a dostal jsem jenom přes vysílačku signál, že se mám nějak zařadit, plus minus vědět, kde je kamera, a podle toho se pohybovat. To bylo zadání, které mě bavilo, a touhle metodou jsme v podstatě nakonec prošli téměř celým natáčením. Při pohledu zvenku to ale mohlo působit velmi dobrodružně. My jsme si toho s Agnieszkou ale tehdy potřebovali říct velmi málo. Bral jsem to jako takovou symbiózu, že jsme na sebe slyšeli a vcítili se do sebe. Tehdy jsem Agnieszku nazval jako „klidnou sílu“.

Na Šarlatánovi to potom bylo jiné?

Role Mikoláška vyžadovala úplně jinou a naprosto jasnou přípravu. Jde o velmi složitou a rozporuplnou postavu. Během jedné dvoustránkové scény je schopen sympatie získat a hned je zase ztratit. A to se obrátí třeba třikrát. Myslím si, že z pozice diváka může být velmi zajímavé, když se mu sympatie k hlavní postavě neustále proměňuje v antipatii. Tím, že jsem věděl, že je jeho příběh ve své struktuře vyprávěn na přeskáčku a prostředí se často mění, bylo nutné, abych v tom měl jasno. Tentokrát jsem potřeboval daleko větší dialog s Agnieszkou. U něj jsem taky pochopil, že není úplně

zástáncem velkých a hlubokých příprav. Cítil jsem, že by byla radši, kdybych se na určité věci třeba neptal a pracoval s tím, že to na place nějak vyplyne.

Jak rozsáhlé období jste musel svou vizáží obsáhnout?

V celém tom příběhu společně s Pepou odehrajeme nějakých čtyřicet let, možná ještě víc. Část role jsem vlastně odehrál jako sedmdesátiletý člověk. Při téhle práci jsem taky pochopil, že Agnieszka umí být i neklidnou silou, a že dokud to není opravdu podle jejích představ, tak záběr nepustí. Pro mě to sice bylo velmi vyčerpávající a v danou chvíli jsem si třeba i částečně přál, aby to „mučení“ skončilo, ale na druhou stranu jsem byl vděčný, že mě vytrvale hlídala a nedovolila něco, co by se neblížilo ke stu procentům. Je to náročná žena, ale milující. Miluje film, miluje svobodomyšlné principy žít a v tom se shodujeme. Zároveň si myslím, že je ve svém díle skutečný umělec, který umí, opravdu své práci rozumí a dokáže vyprávět filmovým jazykem.

V čem podle Vás spočívala ta Mikolášskova zvláštnost?

Už to, že si zvolil, že bude léčitелеm, je samo o sobě neobvyklé. Jeho diagnostikování nemocí z moči budilo v jeho okolí emoce a určitou vášň. Když někomu pomohl, dotýčný mu byl určitě vděčný, ale zároveň existovalo velké množství lidí, kteří jeho odlišnost nechápali a nerespektovali. A myslím, že my Češi jsme úplně prostoupení tím, že jakmile je někdo „z jiného těsta“, tak se od něj umíme distancovat. Mikolášek enormně pracoval, i o sobotách a nedělích jezdil za pacienty. Vlastně neměl vůbec žádný volný čas a vyléčil nebo neuvěřitelné množství lidí. Při takovém stylu života se těžko dozvíte, jaký skutečně jste, a to vás taky musí nějakým způsobem ovlivnit. Tím, že neměl čas, ale věděl o svých schopnostech, jednal s lidmi často neurvale. Ztratil pokoru, jejíž absenci kritizoval u druhých. Těch věcí, které u něj byly zvláštní, byla celá řada.

Jeho život je ale ve filmu zasazen do širších dobových souvislostí...

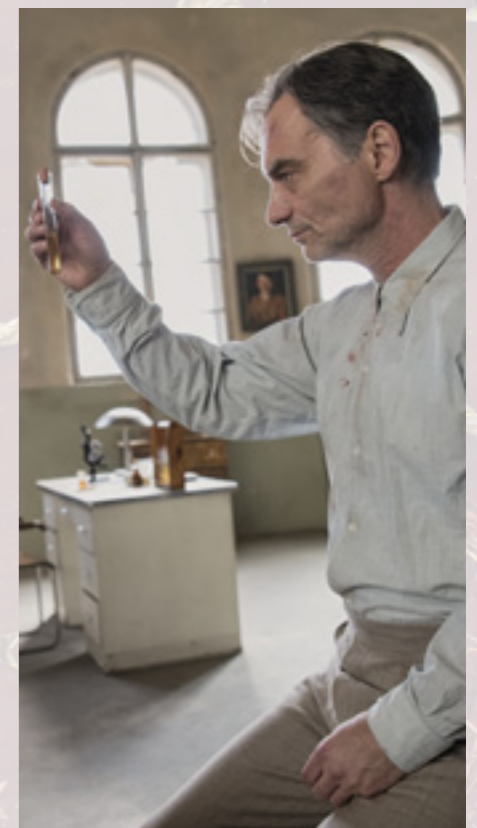
Ano, důležitým aspektem, který ho formoval, byla i intenzivní doba konce první světové války. Pak přišel nacismus, který vystřídal komunismus. A totality nemají nikdy rády lidi, kteří se odlišují. Umějí je velmi dobře využít, ale stejně tak dobře je umějí i „potopit“, což se pak komunistům nakonec v případě Mikoláška povedlo.

Vaším partnerem na place byl talentovaný Juraj Loj, pro kterého to byla první velká filmová role. Jak se Vám s ním spolupracovalo, Ivane?

Jak jsem mluvil o té vyrovnanosti ve filmu, tak i on je skvělý. Už na castingu bylo jasné, že on je ten pravý, a vlastně díky tomu, že je výborný herec a skvělý člověk, tak například i ty intimní scény, které tam spolu máme, jsme zvládli se ctí a pravdivě.

Jak se Vám osobně líbí výsledek, hotový film Šarlatán?

Je to naprosto kompaktní celek, kde všechny složky slouží Agnieszkčinu záměru a scénáři, který považuju za Markův nejlepší. A to už jsem v jeho nejméně pěti nebo šesti věcech hrál! Myslím si, že hlavní devíza filmu je v tom, že jeho jednotlivé složky jsou nadstandardně vyrovnané. Však se na něm také profesně podílely opravdové tuzemské špičky!

StarDance

Kdo se stane králem nebo královnou tanečního parketu letos? Absolutní finále budou moci sledovat diváci ČT1 18. prosince.

V návaznosti na oblíbenou taneční soutěž vzdělávací projekt ČT edu připravil soutěž pro základní školy po celé ČR. Stačí, když se dá dohromady alespoň šest žáků zapálených do tancování, kteří vymyslí vlastní choreografii na námi vybranou písničku. Do sestavy musí soutěžící začlenit minimálně dva z deseti tanečních prvků, které natočili hvězdy letošního XI. ročníku. Kompletní pravidla najdete na www.ctedu.cz.

ČT edu

Pro žáky, učitele i rodiče je připraveno několik námětů do výuky k mikulášským, vánočním i zimním tématům. Děti se dozvědí, jak se vyvíjely vánoční zvyky a tradice, nebo si mohou společně zaspívat vánoční koledy. Na ČT edu každý najde svůj vánoční balíček videí, her i pracovních listů.

iVysílání

RapStory

scénář: Šimon Šafránek, Karel Veselý
režie: Šimon Šafránek
střih: Šimon Hájek
hlavní kameraman: Zbyněk Kunc
dramaturgyně: Kateřina Krobová
výkonný producent ČT: Petr Morávek
koproducent: SilkFilms - Alžběta Janáčková a Martin Štrunc
kreativní producent ČT: Jakub Mahler

Třicet let rapové muziky v Česku představuje námět RapStory. Dokumentární webová série České televize mapuje klíčové příběhy tohoto žánru pomocí akce, nikdy neviděných archivů a hudby, která míří přímo do srdce. To vše pouze očima těch, kteří u toho byli a dokázali vybudovat kulturu, která o dnešku vypovídá víc než kterákoliv jiná. Rap. Podmanivý rytmus a upřímná výpověď. Humor nebo agrese, odraz egoismu v navýsost egoistické době. Nakažlivý virus. Z vysmívaného žánru se stal český rap postupně novým popem – a to přesto, že jej dlouhodobě přehlížel rozhlas i televize. RapStory od režiséra Šimona Šafránka a střihače Šimona Hájka (dokumenty King Skate, Meky) je webová série, která v deseti epizodách přináší strhující příběhy rapperů od průkopníků Michaela Viktoříka či Oriona po současné fenomény Yzomandiasa a Viktora Sheena. Všichni našli v rapu svobodu navzdory společenským očekáváním i konvencím.

Šimon Šafránek: Krátký film funguje podobně jako rap

Jakou otázkou by podle Vás člověk měl s protagonistou začít natáčení dokumentu?

V RapStory jsme se spolu se scenáristou Karlem Veselým ptali: Jak se cítíš v Roxy? Protože jsme byli v Roxy. Rozhovory v dokumentu považuju za Moby Dicka. Je to monstrum, které je potřeba zkrotit. U RapStory jsme věděli, že budeme zpovídat relativně hodně lidí, bylo jich okolo třiceti. A nechtěl jsem natáčet u nich doma, ve studiích... Jednak si pak publikum všimá, jaký ten který prostor je, a jednak jsem chtěl z rozhovorů udělat záchytný bod – místo, které je pro všechny stejné. A přišlo nám, že právě klubová stage všechny rappery spojuje. Obecně jde ale o to, aby hrdina dokumentu co nejdřív zapomněl na kameru. Aby ho neznervózňovala, aby pro ni nehrál.

Váš předchozí dokument Meky chtěl nabídnout pohled na osobnost bez patosu, v RapStory dokumentujete vývoj rapu, protagonisté často vzpomínají – dá se vyhnout přehnané nostalgii i tady?

Myslím, že společně se střihačem Šimonem Hájkem patos milujeme. On asi ještě víc než já. Ale jde o to, kde a kolik ho použít. S nostalgií a mramorizací bojujeme pomocí rychlého vyprávění a pubertálního humoru.

Vzhledem k neustále rostoucí popularitě rapu jako žánru o něm bylo napsáno i řečeno mnoho, v čem bude RapStory nové?

Myslím, že seriál, který se věnuje výhradně rapu, tady ještě není. RapStory je deset epizod po dvanácti minutách. Je to ale v podstatě deset krátkých filmů, v každém se ocitáme v nové době a přibližujeme klíčový moment rapové historie. V ideálním případě se tu milovník rapu dozví něco nového nebo uvidí neviděný materiál. A potenciální fanoušci pak rapem načichnou a věřím, že muziku a všechno ostatní si už dohledají. Jinak je ale ta popularita relativní. Myslím, že se týká klubů a online poslechu. V časopisech, rádiích, v televizi vládnou hudebníci s kytarami. Je to zajímavý, víceméně generační střet anebo minimálně zlom.

Můžeme podle Vás dle jeho dosavadního vývoje určit, kam bude rap v Česku směřovat?

Je to fenomén doby; na jedné straně odráží její egoismus, umí být až hollywoodsky nadživotní, ale dokáže taky v britké zkratce popsat syrovou realitu. Spojení fantazie a upřímnosti funguje vždycky. Rap má proto šanci rozlít se do všech ostatních žánrů, sám o sobě pak ještě může násobně růst. Do kdy? Než se objeví něco zase trochu jiného? Zřejmě. Nejsem ale hudební kritik ani vědec – fascinuje mě jenom, jak se v současnosti lavinovitě šíří, jak rychle se mění a mutuje.

Stalo se Vám během natáčení, že jste na základě setkání s nějakým z protagonistů přehodnotil názor i na jeho tvorbu?

Spíš jsem se těšil, že to všechno líp poznám, někteří mě inspirují dlouhou dobu. Nakonec jsem ale nejdelší dobu stejně strávil ve střihu se střihačem Šimonem Hájkem. Naposledy jsme spolu dělali před rokem Mekyho a musím říct, že jsem vyloženě koukal, jak moc od té doby posunul svoje umění. Patří mu můj největší potlesk.

Co Vám přineslo natáčení RapStory?

Možnost být nablízku inspirativním, tvůrčím lidem. Nahlédnout zblízka do úžasné živé a tvárné muziky. A pak taky uvědomění, jak moc jsou důležité expozice. Jak moc je důležité vědět, o čem chci vyprávět a proč. Protože v tom krátkém čase webových epizod se nedá nikomu nic nalhávat. To je možná podobné tomu, co říkají ti rappeři o rapu, že je to opravdové, že to nesnese faleš. Ten krátký film funguje podobně.

Co je těžší – vést rozhovor do reportáže, nebo do dokumentu?

Jsou to jiné disciplíny. U obojího člověk musí poslouchat, ale u toho filmového jde ještě o to, pokusit se pracovat s časem, estetikou. Ovšem taky se tam nedá nic domýšlet, stylizovat, upravovat.

Do divočiny

Výpravy do české divočiny v podání Prokopa Pitharta, který objevuje a zkoumá přírodu. Od dětství pozoruje ptáky a zvěř, bloudí v mokřadech a prodírá se divočinou. Diváci se s ním vydají na dobrodružství do nitra české krajiny. Prokop Pithart si umí všimnout detailů a zákoutí, které i z nejobyčejnější procházky udělají dobrodružství. V rámci pořadu se vydá do lesů, na břehy rybníků i řek. Kamera se vydá do divočiny a setká se v nečekané blízkosti s jejími zvířecími obyvateli. Prokop nechce poučovat, chce diváka pro českou divočinu nadchnout. Jen tak totiž může pochopit, proč je důležité dát divočině svobodu a prostor.

scénář: David Brázda, Prokop Pithart
režie: David Brázda
hlavní kameraman: Ondřej Bojo
dramaturgyně: Kateřina Krobová
výkonný producent: Petr Morávek
kreativní producent: Radomír Šofr
pořadem provází: Prokop Pithart

Prokop Pithart: Z dokumentů o přírodě jsme zvyklí vidět ji tak, jak ji vlastním pohledem nikdy neuvidíme

Vzpomenete si na moment, kdy jste si uvědomil, že v přírodě zkrátka potřebujete trávit hodně času?

Myslím, že se to nedá vztáhnout na jeden moment. V přírodě jsem odmalička, většinu času jsem trávil vždycky venku. Jako malej jsem chodil domů jen jíst a spát, škola bylo čekání na to, až budu moct jít ven. Příroda je prostě prostor ve kterém žiju a dělá mi radost jí vnímat s otevřenýma očima.

Co za pořadem Do divočiny stojí? Kde se vzala myšlenka na jeho zrod?

Dělal jsem před pár lety zvířecího záchranáře v Praze. Zaujalo to mého kamaráda Davida a natočil o tom krátký teaser. Už nevím, jak to přesně bylo, ale jednoho dne volal, že to viděl někdo z České televize a že se jim to líbí. Po nějaké době se rozběhla příprava pořadu, ale to už jsem mezitím měl jinou představu o tom, o čem by to mělo být. Ze seriálu jen o zachraňování zvířat jsem chtěl udělat hlubší pohled do naší přírody, chtěl jsem se podělit o to, jak je krásné ji vnímat a pozorovat.

Co tento pořad podle Vás přinese divákům nového? V čem se odlišuje od dalších pořad, které se zabývají přírodou?

Začnu druhou polovinou otázky: z dokumentů o přírodě jsme zvyklí vidět přírodu neuvěřitelně zblízka, ostře, zpomaleně, dokreslenou vážnou hudbou, no prostě obrazy jsou to dokonalé. Netvrdím, že to není krásné, také to mám rád, ale je to trochu jiný svět. I kdybychom chtěli, nikdy tohle venku vlastním pohledem neuvidíme. V porovnání s takovým dílem nám potom lesík za domem může přijít trochu nezajímavý. Náš pořad nabízí realističtější pohled na přírodu kolem nás. Záběry zvířat v pořadu diváci uvidí jako vyvrcholení jednotlivých dílů, aby pochopili, že i venku je taková zkušenost

něco, čeho si můžeme vážit. Někdy můžete jít ven a neuvidíte zvíře žádné. Doufám, že to divákům pomůže všimnout si v přírodě určitých detailů. Aby až uvidí třeba šišku zapíchnutou v kůře, tak si řeknou: no jo, tady byl strakapoud!

Pokud byste člověku, který strávil většinu života na sídlišti, měl dát tip na jedno místo, co ho naučí chodit do přírody, jaké by to bylo?

Tak jestli ještě žije na tom sídlišti, může si najít nejbližší lesík a zastavit se tam. Já to také dělám. Stojím v klidu na jednom místě, třeba půl hodiny, a ono se často něco stane. A i když je to třeba drobnost, že nám nad hlavou prolétne nějaký pták, může to člověku zvednout náladu. Další tipy ale diváci uvidí v pořadu, tak se nechte překvapit.

Jaká místa na světě byste chtěl v nejbližší době navštívit Vy sám?

Slovensko. Byl jsem tam nedávno točit jelena a doufal jsem, že uvidím i medvěda. Neukázal se, tak se tam chci vrátit. Slovensko má neuvěřitelnou přírodu. V rozhovorech často zmiňujete, že se lidé v přírodě chovají neohleduplně – kdybyste měl shrnout pár zásad pro chování v přírodě, jak by zněly? Lidé musí pochopit, že ne všechno tady na tom světě se točí jen kolem nás lidí. Jako společnost jsme se od přírodního světa odříznuli, a to není zdravé jak na tělo, tak na duši. Ten, kdo tohle ví, nepotřebuje slyšet žádné zásady. Ví, že musí být citlivý, že když se chová k přírodě s úctou, vrátí se mu to. Ale jinak doporučuji neřvat, neházet na zem odpadky, včetně vajglů (to totiž kuřáci rádi nepovažují za odpadek) a hlavně: otevřít oči!

Zmínil jste, že je pro Vás důležitější samotná existence v přírodě než fotky a že ven rád

chodíte i bez foťáku – jaké to však bylo fungovat v přírodě naopak s větším štábem?

Bylo to náročné, obzvláště tento rok, kdy celé jaro pršelo a byla zima. V přírodě se nedělo to, co se jinak normálně děje, jenomže my měli naplánované natáčení dva měsíce dopředu. Technika, domluvení lidí, najednou si to člověk neužívá, protože cítí tlak. Přijeli jsme třeba na dubovou hráz točit tesaříky a oni nikde. Musel jsem se na místa stále vracet a zvířata dotáčet. Samozřejmě, pokud se snažíte zachytit reálný příběh, že se někam plížíte a chcete něco vidět, tak je to ve třech lidech těžké. Za to natáčení jsem musel říct větu: „Nešlapte na větve!“, snad tisíckrát a kluky už to možná i otravovalo, což se nedivím. Jednou za námi přijel i zvukař Nicholas, povedlo se nám v noci v lese dostat se poblíž nádherně houkajícího sýce rousného. Když jsme dotočili ten zvuk, tak se na mě podíval a řekl: děkuju. To udělá člověku radost, když zprostředkuje takový zážitek někomu, kdo si ho bude ještě dlouho pamatovat.

Z každého prodeje fotografie na Vašem webu dvacet procent environmentálním organizacím – máte povědomí o důležitosti ekologie po otci? Proč je podle Vás ekologie tak důležitá?

Po otci určitě také. Je těžké to vysvětlit, ale myslím že fráze „vztah k přírodě“ je vnímána trochu mylně, jako by to byl vztah k něčemu vnějšmu. Jaký mám vztah k tomu, že dýchám? Je to životní potřeba nás všech a týká se to přírody jako celku. Je velmi důležité, abychom si tohle uvědomili, protože pak to půjde s ekologií samo. Ekologie je krásná věda i filozofie, protíná naše životy ve všech sférách. Když žijeme ekologicky, rosteme, protože děláme něco i pro společné dobro, ne primárně pro svůj zisk. Ti, kdo ekologií pohrdají, tomu říkají „návrat do pravěku“.

Kritika budoucnosti

Projekt Kritika budoucnosti si klade za cíl v každém díle divákům představit zajímavá povolání budoucnosti, a to s ambicí nadchnout a motivovat pro vědu co největší množství mladých diváků. Koncepce magazínu založená na moderátorském duu zkušených youtubových tvůrců Martina Roty a Patrika Kořenáře je v tomto námětu posouvá do poloh skeptika a optimisty, které dodávají zajímavý narativní rámec.

Tomáš Baldýnský: U Kritiky budoucnosti jsem si uvědomil, že se většiny věcí, o kterých jsme točili, vlastně nechci dožít

Je pro Vás při výběru látky důležitá spíše aktuálnost nebo nadčasovost? Dají se tyto dvě veličiny vlastně nějak propojit?

Každý výběr čehokoli se odehrává v nějakém momentu, v nějaké době, takže je nakonec vždycky nějak a něčím aktuální. A pak už nezbývá než se snažit o to zpracovat ho tak, aby přežil a zajímal lidi i za pět nebo padesát let.

Podle čeho vlastně vybíráte látku, které se, ať už jako scenárista či jako producent, chopíte?

Asi jako každý – musíte věřit, že bude bavit i někoho jiného než vás, ale nesmíte se kvůli vkusu jiných vzdát toho vlastního.

Existují věci, do kterých byste si jako producent netroufl a jako scenárista ano a obráceně?

Rozhodně jsem víc a víc opatrný, snažím se s tím ale bojovat.

Co má pořad Kritika budoucnosti přinést? Nabízí nějaký jednoznačný pohled na způsob, jakým budeme v budoucnosti žít, vymezuje se vůči němu, jak název napovídá?

Slovo „kritika“ v názvu odkazuje na to, že jeho autoři a moderátoři se na budoucnost společnosti a technologií dívají s použitím kritického myšlení, nejsou to žádní naivně optimističtí fanoušci všeho nového, co lidstvo vymyslelo, ale dokážou se i zamýšlet nad tím, kam to všechno povede.

Jak jste na tom s pohledem na budoucnost Vy sám? A změnila práce na pořadu nějak Váš pohled na ni?

Uvědomil jsem si, že se většiny věcí, o kterých jsme točili, vlastně nechci dožít.

Zatímco Martin Rota v pořadu představuje nadšence do moderních technologií, Patrik Kořenář je skeptičtější. Zrovna u Martina Roty jeho úloha člověka nepřekvapí, ale šlo i tak o nějakou stylizaci, nebo influenceři zastávali svá osobní stanoviska?

To je spíš otázka na ně, ale já měl pocit, že jsme je do toho špičkování a nesouhlasení nemuseli moc nutit, že jsou tak přesvědčiví i proto, že to vychází zevnitř, z jejich vlastních názorů a stanovisek.

Jak probíhal výběr youtuberů? Proč zrovna Martin Rota s Patrikem Kořenářem? Byl ve hře ještě někdo další?

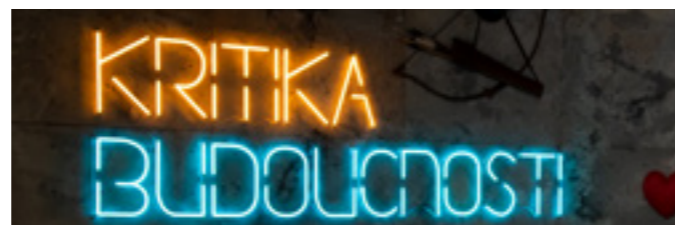
Ne, nebyl. Producent Kritiky Jakub Pinkava mi je ukázal, já se do nich okamžitě zamiloval a v lásce jsem věrný.

Hned první epizoda Kritiky budoucnosti se dotýká života ve vesmíru, člověku se automaticky asociuje Kosmo, ač jde o zcela jiný žánr, přitahují Vás futuristická témata?

Rozhodně ano, přemýšlení o budoucnosti mě uklidňuje a pomáhá mi i srovnat se s přítomností, když vidím, že bude hůř a hůř.

Součástí pořadu jsou výrazné animace – jak vznikaly? Či nápad byla vlastně tato výrazná stylizace?

Na animacích jsme se shodli od začátku, jen nás tak dlouho nenapadlo, jakého animátora oslovit, až jsme z donucení objevili animační talent Martina Roty.

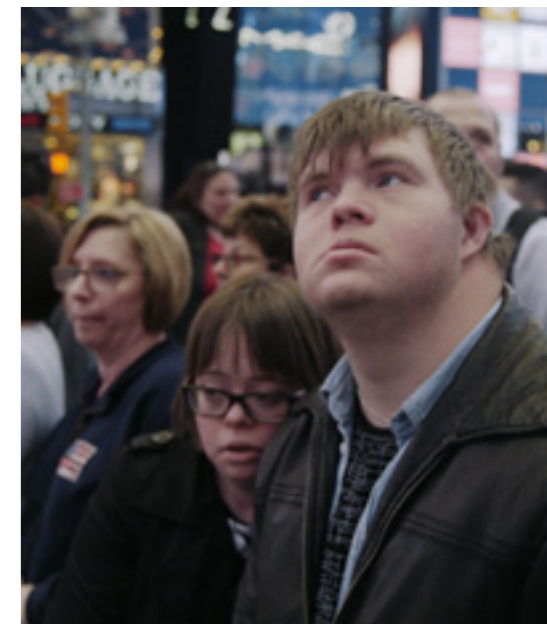
scénář: Amálie Kovářová, Vojtěch Klinger, Ladislav Loukota, Jaroslav Žváček
režie: Amálie Kovářová, Vojtěch Klinger
dramaturgie: Tomáš Chvála
výkonná producentka: Romana Špíková
kreativní producent: Tomáš Baldýnský
pořadem provází: Martin Rota, Patrik Kořenář

Současný příběh z Dánska i připomínky tajuplných filmů, které jsme dlouho neviděli

Jsme svoji

Třídílná dokumentární série sleduje první rok manželství mladého dánského páru – Sidsel a Christiana. Oba se narodili s Downovým syndromem, ale každý pochází z jiného prostředí. Zatímco Sidsel je holka z velkoměsta, která miluje nakupování, líčení a chtěla by žít jako milionářka, Christian vyrůstal na statku. Celé dny tak tráví v holínkách, mezi zvířaty a na traktoru. Když se ale potkali, byla to láska na první pohled a oba se nemohou dočkat, až budou svoji. Na společnou cestu je snadné vykročit, o to složitější je po ní vydržet jít.

Dokumentární minisérie vznikla v produkci společnosti Made in Copenhagen pro VOD platformu dánské státní televize TV2. Na této platformě se Jsme svoji stal ihned po uvedení nejstreamovanějším pořadem. Režisér Emil Langballe se dlouhodobě věnuje krátkometrážním a středometrážním dokumentům, ve kterých senzitivně a empaticky zobrazuje marginalizované skupiny obyvatel v současném Dánsku. Jeho posledním snímkem je Q's Barbershop o návštěvnících holičství ve Vollsmose, které se stalo místem setkávání komunity somálských imigrantů.

Dům plný strachu

Když se jedenáctiletý Michael vydá prozkoumat vyhořelý starý dům v okolí, něco ho vyděsí tolik, že mu z úleku vypadají všechny vlasy. Duchové bezdomovců pro něj ale mají kouzelný recept, jak vlasy získat zpět – stačí použít směs burákového másla. Jen ho nesmí být moc, protože by vlasy naopak nikdy růst nepřestaly. Michael ale burákovým máslem nešetří a vlasy mu začnou růst takovou rychlostí, že to upoutá pozornost nejen kamarádů, ale i podivínského učitele výtvarné výchovy.

Legendární fantasy Michaela Rubba z produkce Rocka Demerse utkvěl v paměti mnohých diváků, kteří jej viděli jako děti, jako prožitek noční můry. Fantaskní snímek plný magických motivů vznikl v roce 1985 a stal se kulturní záležitostí již několika generací. Na scénáři Domu plného strachu se podílel spolu s Andréem Pelletierem i Vojtěch Jasný.

Momo

Filmová fantazie natočená podle stejnojmenného románu Michaela Endeho, který je i autorem románu Nekonečný příběh, vypráví příběh malé osiřelé holčičky Momo, která ochrání obyvatele italského městečka před nezdravým vlivem záhadných mužů v šedém, již se chtějí zmocnit lidského času. Ti nabádají lidi, aby si jej ukládali do speciální banky s dvacetiprocentním úrokem, a nutí je, aby pracovali stále usilovněji i na úkor vlastního štěstí a osobních vztahů. S pomocí „Mistra času“, který na hodinu uspí celý svět, se malé Momo podaří uvolnit čas z banky a vrátit jej jeho původním majitelům.

Kontakt pro média
DANIEL MARŠALÍK
Mob.:+420 606 464 922
daniel.marsalik@ceskatelevize.cz
© Česká televize 2021
www.ceskatelevize.cz